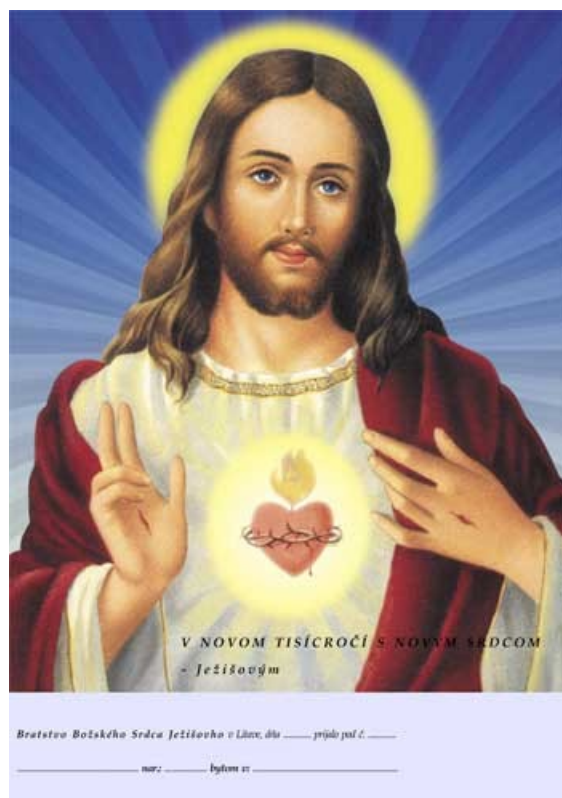

Tretie rozšírené vydanie

POSOL B. S. J., TRNAVA 1947

OBSAH

- Slovko o prisľúbeniach
 - Koľko je prisľúbení B. Srdca?
 - Ich hodnovernosť
 - Či sú naozaj od sv. Margity?
 - Či sa svätá nemýlila?
 - Ako vierou máme veriť prisľúbenia?
 - Prečo dal P. Ježiš prisľúbenia?
 - Bohatstvo prisľúbení
 - Náš postoj k prisľúbeniam
- Prisľúbenia a ich vysvetlenie
 - Prvé prisľúbenie: Dám im všetky ich stavu potrebné milosti.
 - Druhé prisľúbenie: Ich rodinám udelím pokoja.
 - Tretie prisľúbenie: Vo všetkých protivenstvách ich poteším
 - Štvrté prisľúbenie: „V živote, ale najmä pri smrti, budem im istou ochranou.“
 - Piate prisľúbenie: Každé ich podujatie hojne požehnám.
 - Šieste prisľúbenie: Hriešnici nájdu v srdci mojom prameň a nekonečné more milosrdenstva.
 - Siedme prisľúbenie: Vlažné duše stanú sa horlivými.
 - Ôsme prisľúbenie: Horlivé duše dosiahnu chytro veľkú dokonalosť.
 - Deviate prisľúbenie: I domy požehnám, v ktorých si obraz môjho srdca

zavesia a uctia.

- **Desiate prisľubenie:** Kňazom dám milosť, aby i najzatvrdlejšie srdcia obrátili.

- **Jedenáste prisľubenie:** „Mená tých, čo túto pobožnosť rozširujú, zapísané budú do môjho srdca a nikdy nebudú vytreté z neho.“

- **Dvanáste a či V E Ľ K É P R I S Ľ Ú B E N I E**

- **I. Úvod veľkého prisľubenia**

- **II. Podmienka veľkého prisľubenia**

- Menšie otázky o podmienke
- Prečo práve v piatok prijímať?
- Pre koho je veľké prisľubenie?

- **III. Sľúbená milosť**

- 1. Čo sa nesľubuje vo veľkom prisľubení?
- 2. Čo sa sľubuje vo veľkom prisľubení
 - Istota veľkého prisľubenia
- 3. „Neumrú...bez prijatia ich sviatostí“
- 4. Bezpečný útulok v Božskom Srdci

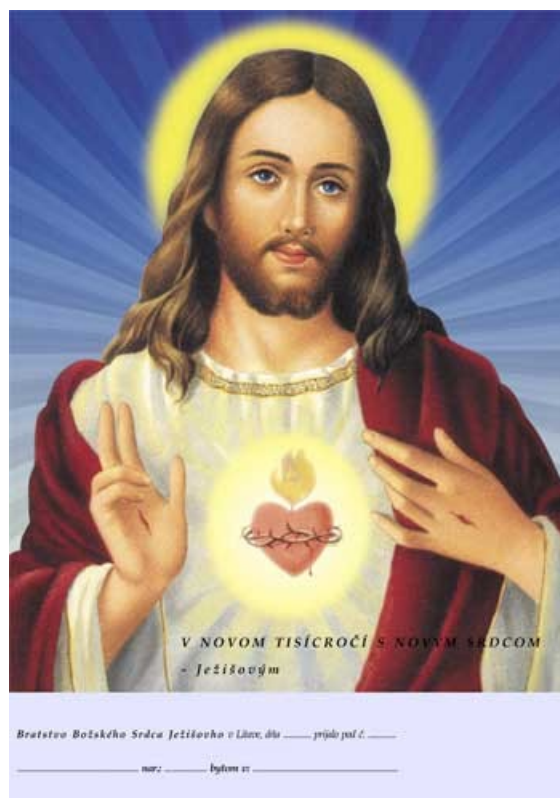
- **IV. Dodatok**

- Či veľké prisľubenie nenapomáha hriešnu opovážlivosť?
- Ovocie veľkého prisľubenia

- **Udalosti o prisľubeniach**

- 1. Ako plní Pán Ježiš prvé prisľubenie?
- 2. Príklad zo života
- 3. Ako sa plní tretie prisľubenie?
- 4. „Pod ochranou B. Srdca som šťastlivo žil – tak aj šťastlivo zomieram!“
- 5. Odmenená dôvera
- 6. „More milosrdenstva...“
- 7. Neobyčajná premena u študenta
- 8. Ruža v trní
- 9. Obraz B. Srdca v dome slobodomurára
- 10. Kňazom dám milosť...
- 11. Spokojný útulok apoštolov B. Srdca
- 12. B. Srdce mi nedalo zahynúť bez sviatostí
 - Najväčšia milosť
 - Odpadlíčka a veľké prisľubenie

Koľko je prisľubení B. Srdca?

Prisľúbenia B. Srdca sú v spisoch sv. Margity Alacoque. Je ich veľa a všelijakých. Na obrázkoch B. Srdca a v spisoch o B. Srdci nachádzame však **obyčajne** dvanásť prisľúbení, ako tu nasledujú:

1. Dám im všetky ich stavu potrebné milosti.
2. Ich rodinám udelím pokoja.
3. Vo všetkých protivenstvách ich poteším.
4. V živote, ale najmä pri smrti, im budem istou ochranou.
5. Každé ich podujatie hojne požehnám.
6. Hriešnici nájdu v mojom Srdci prameň a nekonečné more milosrdenstva.
7. Vlažné duše stanú sa horlivými.
8. Horlivé duše obsiahnu chytro veľkú dokonalosť.
9. I domy požehnám, v ktorých si obraz môjho Srdcia zavesia a uctia.
10. Kňazom dám milosť, aby i najzatvrdlejšie srdcia obrátili.
11. Mená tých, čo túto pobožnosť rozširujú, zapísané budú do môjho Srdca a nikdy nebudú vytreté z neho.
12. „Z prekypujúceho milosrdenstva svojho Srdca sľubujem ti, že jeho všemohúca láska udelí milosť konečného pokánia všetkým tým, ktorí budú prijímať v prvé piatky deväť mesiacov za sebou – že neumrú v mojej nemilosti, ani bez prijatia ich sviatostí; lebo moje Božské Srdce stane sa im bezpečným útlkom v ostatnej chvíli.“

Ich hodnovernosť

Skôr, ako by sme si vysvetľovali jednotlivé prisľúbenia, treba nám vedieť, či sú ozaj hodnoverné, t.j. hodné, aby sme ich uverili.

Hodnoverné sú: 1. ak sú naozaj od sv. Margity Alacoque a 2. ak sa sv. Margita tu

nemýlila, alebo seba akosi neklamala.

Či sú naozaj od sv. Margity?

Spisy sv. Margity s prísnu vedeckou kritikou vydal biskup Gauthey pod titulom: *Vie et Oeuvres de Sainte Marguerite–Marie Alacoque* 1915 (novšie 1920) Gigord, Paris. (Život a spisy sv. Margity Alacoque) v 3 zväzkoch: 1. Život (644 str.), 2. Spisy (860 str.), 3. Dokumenty (830 str.).

Roky a roky skúmal Gauthey vlastnoručné spisy sv. Margity a staré prepisy i všetko, čo sa jej týkalo, a to s niekoľkými stálymi pomocníkmi archivármi. Je to majstrovská robota kritiky. Nuž a tam podáva podrobné dôkazy, že tieto spisy pochádzajú naozaj od nej.

A či sa tých uvedených 12 prisľúbení nachádza v tomto kritickom vydaní spisov sv. Margity?

Hej, všetky tieto prisľúbenia sú v jej spisoch. Niektoré doslovne vyňaté, ostatné zas podávajú presný zmysel prisľúbenia a aspoň čiastočne aj slová svätej.

Pozn. Ešte slovko o 12 prisľúbeniach. Hoci v nich nie sú všetky prisľúbenia, ktoré sú v spisoch sv. Margity, jednak istotne si zasluhujú najväčšiu úctu, a to pre starodávnosť, pre všeobecné rozšírenie a aj pre praktickosť a jadrnú krátkosť.

Všetko ukazuje, že siahajú až do časov sv. Margity. Možno, že služobnica božia sama ich zostavila, alebo aspoň podala myšlienku ktorejosi vrstovnici, aby ich zložila.

Možno povedať, že sú v nich zahrnuté všetky dôležitejšie prisľúbenia, ktoré B. Srdce dalo pre všetkých jeho ctiteľov a nie iba jednotlivým osobám.

Či sa svätá nemýlila?

Či sa svätá nemýlila alebo seba akosi neklamala? – Ani jedno, ani druhé!

Veď celý jej život a jej spisy sú dôkazom tak **zdravého a triezveho úsudku a takej poníženosti a poddanosti** svojim predstaveným a cirkevnej vrchnosti, že skúsení učenci bohoslovnia nenašli, nemohli nájsť ozajstnej príčiny pochybovať o pravdivosti zjavení a aj o prisľúbení, ktoré na základe zjavení vo svojich spisoch spomína.

Sv. cirkev to isté potvrdila, keď po dlhom, asi sto rokov trvajúcom skúmaní a na základe zistených zázakov Margitu Alacoque vyhlásila za blahoslavenú a neskôr za svätú.

V úradnej listine svätorečenia čítame o nej ako o služobnici Božej, „**ktorej sa sám Pán toľko raz ukázal a častejšie ju veľmi dobrotivo oslovil**, aby tak vzbudil lásku a pobožnosť k svojmu najsv. Srdcu, ktoré ľuďí tak veľmi milovalo, hoci premnohí z nich nevďačnosťou odplácali jeho lásku.“

Hneď potom spomínajú sa prisľúbenia: “Svedectvá jeho dobroty a milosrdenstva tak skvele sa prejavujú v živote tejto služobnice božej. Nechže povzbudia všetkých Kristovou krvou preporodených, žeby Najsv. Srdcu preukazovali lásku, aby v týchto ťažkých časoch obsiahli od neho tie **milosti, ktoré sľúbilo vyliat’** na tých, čo si toto srdce ctia ako sa patrí.“ (viď spomenuté dielo Gautheyho III. zv. str. 700).

Takéhoto slávnostného uznania a vyznačenia nikdy by nebola obsiahla sv. Margita, keby hodnovernosť zjavení a jej spisov nebola nad všetku pochybnosť istá.

Ako vierou máme veriť prisľúbenia?

Dobre bude poznamenať, že tieto prisľúbenia neveríme tak, ako musíme veriť pravdy viery od Boha zjavené (ktoré sa v katechizme učíme). Tieto veríme **Božskou vierou**.

Všetko iné, teda napr. lurdské zázraky a aj tieto prisľúbenia – *ľudskou vierou*.

Ale pravda, ako je nerozumné neveriť človeku, keď je úprimný a vie čo hovorí – tak by bolo nerozumné a bláznivé pochybovať o prisľúbeniach, keď ich najvyššia autorita schvaľuje.

Prečo dal P. Ježiš prisľúbenia?

Spasiteľ ráta s ľudskou slabosťou. Človek je veľmi sebecký. Hoci si aj praje uctievať B. Srdce – jednak presvedčenie, že pobožnosť k B. Srdcu prináša aj veľké, najmä osobné požehnanie a osoh, časný a večný, osobitne ho povzbudzuje k tomu.

Ukáž dieťaťu ovocie – pritiahneš ho. Spasiteľ nám tiež ukazuje vzácne ovocie: krásne prisľúbenia pobožnosti k B. Srdcu – aby nás pritiahol.

Bohatstvo prisľúbení

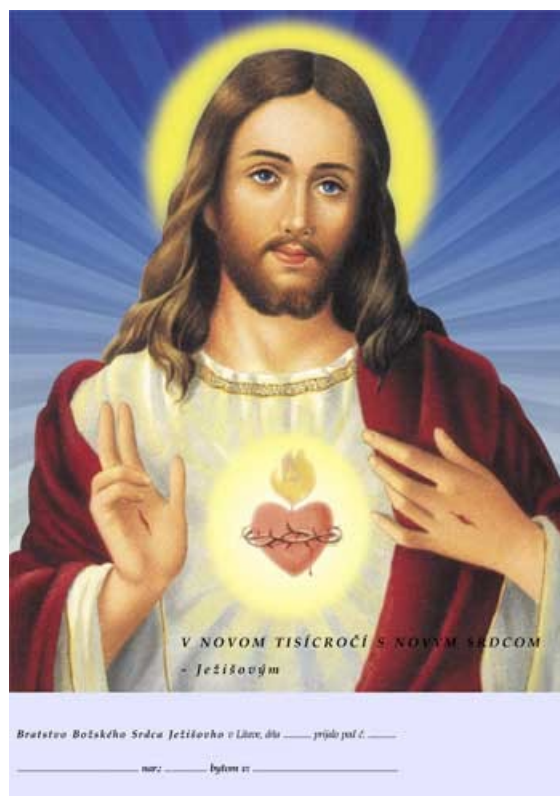
My sa zháňame často za haraburdami, Ježišova láska však vyberá nám tu a sľubuje to, čo je *najväčšie a najpotrebnejšie*: pokoj, potechu, pomoc v boji o dušu, ale aj pomoc v podnikoch; úprimné obrátenie k Bohu; korunu všetkého: spasenie! Časné a večné sľubuje – nikoho v nijakom položení nevylučuje!

Čo však najviac bije do očí, je jeho nesmierna veľkodušnosť, že *nekladie hranice svojej štedrosti*. Svojim ctiteľom sľubuje všetky milosti ich stavu potrebné; potechu vo všetkých protivenstvách; požehnanie na *každé* ich podujatie. Hriešnikom zas sľubuje, že v jeho Srdci nájdú *nekonečné more* milosrdenstva; horlivé duše obsiahnu veľkú dokonalosť a kňazi milosť obrátiť aj *najzatvrdlejšie* srdcia.

Náš postoj k prisľúbeniam

Za tieto prisľúbenia treba nám byť veľmi povďačnými dobrotivému Srdcu Ježišovmu. Svoju povďačnosť najlepšie preukážeme tým, keď sa pousilujeme vždy lepšie plniť podmienky, ku ktorým je viazaná účasť na prisľúbených milostiach.

Usilujme sa teda čím lepšie poznať tieto prisľúbenia B. Srdca a skrze ne vniknúť do samého láskou horiaceho a dobrotou prekypujúceho Srdca, lebo sotva nám niečo môže tak zapáliť srdce láskou k Nemu, ako práve toto poznanie Jeho lásky a dobroty.

Prvé prisľúbenie:

Dám im všetky ich stavu potrebné milosti.

Všetky prisľúbenia B. Srdca sú vzácne a veľmi potešujúce pre človeka. No v dnešných časoch zdá sa práve prvé prisľúbenie mimoriadne časovým a vážnym. Koľkí sú dnes **nespokojní so svojim stavom!**

Nejeden mladík nenávidí školu, chcel by radšej do roboty. Robotník by zas hádam radšej kupčil, úradoval. Úradník by chcel azda advokátom byť, kým advokát hádam zas niečím iným.

Namiesto, aby celou chuťou dali sa do roboty svojho povolania – ktoré by sam im potom aj darilo – kazia si sami sebe všetko, a tým daromne trápia seba a otravujú si život.

Aj tam, kde by to človek najmenej očakával, nájdeme nespokojnosť so svojim stavom: Už dieťaťu zdajú sa rodičia veľmi prísni, učitelia tyranmi...

Liek na ranu

Tu treba veru hodne milosti a osobitnej pomoci Božej, aby človek spokojný bol so stavom, ktorý si vyvolil a svoj kríž roky a roky trpezlivo, ba radostne nosil.

Nuž a Pán Boh dáva každému stavu potrebné milosti. Ba pre dva najváženejšie stavy – dal aj osobitné sviatosti: pre duchovný stav sviatosť kňazského posvätenia, pre manželský stav sviatosť manželstva. Škoda, že na to zabúdame! Týmto sviatosťami dostávajú sa osobitné milosti na celý život pre všetky ich stavové povinnosti

Takéto osobitné milosti núka nám Božské Srdce v tomto prvom prisľúbení pre každý stav; pravdaže aj pre kňazský a pre manželský. Čím je teda **olej pre stroj**, tým je prvé prisľúbenie pre každodenné povinnosti. Jeho účinkom ľahšie sa budú krútiť kolesá života; menej budú vŕzgať! B. Srdce nám umožní povinnosti stavu s ľahkosťou a s radosťou plniť.

Či si mladý, či starý, či slobodný, či nie: tuto máš istý liek na všetky biedy svojho stavu!

Ba aj keby si bol **nemúdre vyvolil svoj stav** a to taký, ktorý sa už nedá meniť, aj vtedy môžeš rátať na toto prvé prisľúbenie! Čo si si vyvolil, toto je už tvoj stav. Preto i na ten sa vzťahuje prisľúbenie B. Spasiteľa: Dám im ich stavu potrebné milosti. Teda môžeš mať dobrú nádej, že sa chyba napraví, - alebo aspoň ľahšie budeš niesť jeho následky a záslužným sa ti stane život i v tomto stave pre večnosť.

Ako si zaistiť prvé prisľúbenie

Božský Spasiteľ ho sľubuje za úctu svojho Srdca, či vlastne jeho lásky pod znakom Srdca. Je to ozaj ľahká podmienka. Predsa nemáme sa tomu čo diviť.

Veď keď sa obrátíme na Jeho Srdce, ktoré nás tak nesmierne milovalo (zomrelo za nás!) a ktoré nás ešte vždy tak nekonečne miluje (Eucharistia), dotýkame sa Spasiteľa na mieste najcitlivejšom. Robíme mu milé a akési sväté násilie, ba akoby úsluhu, keďže jeho láska túži rozšíriť sa a zapáliť srdcia.

Božské Srdce, ach aké si dobrotivé, hotové na pomoc! Sláva Ti! **Aký nedbalý a slepý by som bol, keby som sa obral o tvoju osobitnú pomoc!...** Dal si slovo, zachováš ho – aj čo by mi najvybranejšie milosti boli potrebné! „Dám im všetky ich stavu potrebné milosti!“

Ako plní Pán Ježiš prvé prisľúbenie?

Len veľmi skrátka opíšem, ako som skúsila veľkú lásku a milosť B. Srdca Ježišovho vo svojom stave.

Svetom – pre biedu! Vo svetovej vojne stala som sa vdovou: 3. augusta prišiel na svet chlapec a 4-ho som dostala smrtný list, že mi muž padol v Przemysli. Nemala som čím troje maličkých obživiť. Čo robiť? Zobrala som si ich ako sliepka pod krídla a odišla som svetom.

Ale keď som odchádzala, bolo mi najprednejšie obrátiť sa na Božské Srdce. Srdečne som prosila: „B. Srdce, sprevádzaj ma s mojimi sirotami! Neopušť ma, aby som s nimi nezahynula hladom. Požehnaj mi pre ne kúsok chleba. A tak som odcestovala z Rakovej pri Čadci do Ipol'ských Šiah a do P..

Aj kníh som si vtedy vzala. Poručil mi ich ujček. Boli to svätovojtešské knihy. Bol ich plný kufor, ale predsa som ich len nechcela nikde nechať, aby nevyšli na navniivoč. V Žiline som sa bála, že ma pre ne zatvorí. Mysleli si, že som akýsi vyzvedač. Všetko mi rozhádzali po železničnej trati. Ale keď našli medzi nimi Život Ježišov aj P. Márie, zas mi ich pozbierali a pustili ma. A tak som spokojne až sem prišla.

Bola som chudobná ako kostolná myš. Len z večera na ráno a z rána na večer som živila svoje úbohé sirôtky. Ale B. Srdce mi vždy bolo na mysli a na jazyku.

Keď nastal pokoj, zas som sa vydala. B. Srdce mi doprialo dobrého manžela, už staršieho rozumného človeka. Aj deti po nebohom, P. Boh ho osláv, mám tiež pri sebe. Už som im aj zemičky prikúpila 8 jutár, aj pasienku 5 j. od panstva. Máme do Božej vôle aj 5 kusov rožného statku. Žijeme s pomocou Boha Všemohúceho v pokoji.

A ktože mi to preukázal? Božské Srdce Ježišovo, ktorému som sa odporučila so sirôtkami, keď som z domu vychádzala. Ani som ten obraz nikde nenechala, čo mi ako ťažko bolo niesť batoh. Ale mi B. Srdce aj štedro dávalo všetky milosti pre telo i pre dušu.

Roku 1924 upadla som do ťažkej choroby. Zdalo sa mi, že musím svet opustiť. Ale všetci domáci obrátili sme sa na B. Srdce a láskave pomohlo.

Pri tejto chorobe dostala som zas strašne zlé myšlienky, ako by mi P. Boh neodpustil a nebolo milosti pre mňa. Viac ma to bolelo, ako tá ťažká choroba. Skoro som zúfala. Darmo ma duchovný otec posmeľoval, darmo aj domáci – len som nemohla nájsť pokoja. Ale raz som kázala, aby mi všetky knihy priniesli, čo som si za vojny sem doniesla z Horniakov. A tam naraz nájdem zaviazaný Posol B.S. Celú knihu som prečítala.

Bože môj, či to len bolo prešťastné čítanie pre mňa! Hoci som sa triasla od slabosti, duša sa zohrievala, lebo som sa tam dočítala, aký je P. Boh milosrdný. A od tých čias som mala pokoj. Bola som oslobodená.

Potom ma ešte 2 razy uzdravilo B. Srdce z ťažkej choroby a obsypalo všetkými milosťami aj rodinku. Za tieto všetky dobrodenia srdečne ďakujem B. Srdcu.

Anna M., zo Zvolenskej (Posol B.S. 1932, 216)

Druhé prisľúbenie:

Ich rodinám udelím pokoj.

Prvé, čo anjeli oznamovali a priali, keď Spasiteľ prišiel na svet, bolo: „Pokoje domu dobrej vôle“. (Luk. 2,14.) Aj sám Spasiteľ to žičieval apoštolom: Pokoj vám!

Hej, tento pokoj je z najväčších darov Božích na zemi, bez neho niet pravého šťastia na svete. Platí to o jednotlivcoch, ale ešte vo väčšej miere o rodine, kde bez pokoja niet spokojného spolunažívania, teda ani šťastia a blaženosti.

Čo je vlastne pokoj?

Sv. Augustín odpovedá, že pokoj je „tichosť v poriadku“. A poriadok je zasa v tom, že je všetko na svojom mieste. Hej, keď je všetko na svojom mieste, či v štáte, či v obci, či v rodine – tam je ozaj pokoj.

Ale nech len prekročia svoje miesto: nech napr. predstavení prekročia hranice svojej právomoci, nech sa poddaní zopru kráčať v medziach povinností, zaraz je po pokoji a nastanú spory a roztržky.

Kdeže je prameň nepokoja? Touto otázkou sa už sv. Jakub zaoberal vo svojom liste (4, 1.), kde takto píše: „Odkiaľ sú medzi vami boje a odkiaľ rozopre? Či nie odtiaľ: z vašich náruživostí, ktoré broja vo vašich údoch?“

Hej, náruživosti nedajú, aby v rodine všetko bolo v tichosti na svojom mieste. Preto nastáva sebeckosť, neporiadok, trhanie.

Ked' napr. matka myslí sebecky iba na seba – čože sa stáva? Nie je nikdy spokojná. Vždy sa len žaluje na muža, na deti. Namiesto, aby prinášala šťastie všetkým okolo seba, ona ho očakáva od nich; znechucuje ich vrtochmi, zvadou.

Muž vtedy, pravda, po robote, chce mať trochu pokoja, preto uteká z domu, od nevrlej, dudravej družky života. – Nastávajú zvady, dakedy aj bitka. Niekedy nastane aj trhanie svätých zväzkov manželstva so všetkými strašnými následkami pre otca, matku a pre deti.

Čože bude v takej rodine bez pokoja s rodičmi na staré dni?

Čo s deťmi? Aká je ich výchova v takejto rodine? Stanú sa neposlušnými. O rodičoch hovoria bez úcty; neraz sa i vyhrážajú, hrozia odísť z domu, aby tak unikli rodičovskému dozoru. Ale ani medzi sebou sa nemilujú: žiarlivosť, sebeckosť vyvolávajú zvady a hádky medzi nimi...

Kde je koreň všetkého toho nešťastia? Rodina, alebo aspoň ktorýsi jej člen zabúda, že rodina patrí Bohu. V ktorej rodine sa však nectia jeho práva, utiahne sa. Jeho miesto

zaujme zlý duch. Pod jeho vplyvom bujnie potom sebecko, závisť, nenávisť a ustavičný nepokoj.

Z toho smutného polohy ťažko nájsť východiska. Tu obyčajné ľudské prostriedky nestačia.

Ktože navráti rodine pokoj?

Spasiteľ, úctou svojho Srdca, ktorú tak veľmi odporúčal. – On to prisľúbil – za tú úctu.

Keď si rodina na najkrajšie miesto v dome dá obraz B. Srdca a najmä, keď sa mu zasväť a usiluje sa žiť v duchu zasvätenia, napodobní sv. Rodinu, ktorú tiež B. Srdce spájalo. Ono jej dá potrebné, pomocné milosti, aby jej členovia ľahšie mohli spolu žiť. Vleje im ducha obetavosti a túžbu šťastlivými urobiť aj ostatných členov rodiny.

Obetavosť je základom rodinného pokoja. Bez nej nemôžu ľudia pokoj požívať na svete, ani sami so sebou, tým menej s inými. Pokoj je drahá vec – treba ju zadovážiť obetavosťou. Treba veľkodušnosti a odvahy. Dodá nám ich B. Srdce, ktoré svojou láskou a obetavosťou tak zázračne žiari.

Kto miluje Srdce Ježišovo, predovšetkým usiluje sa mu páčiť a z lásky k nemu miluje i blížneho. Či nie sú však najbližší naši blížni práve otec, matka, bratia, sestry a ostatní príslušníci rodiny?

Týchto treba teda predovšetkým milovať pre Boha, pre lásku B. Srdca. Hej, ono vleje túto lásku do srdca a to lásku trpezlivú, ktorá vie aj odpustiť kvôli sv. pokoji. Takú lásku, ktorá vie byť aj slepou a hluchou, keď ide o menšie chyby, len aby sa zachovala vážnejšia vec: pokoj v rodine.

A matka? Neobíde sa bez veľa roboty, bez veľa ustávania; ale sa nebude žalovať. Keď sú len muž a deti šťastlivejší aj ona je spokojná. Naučila sa od B. Srdca žiť obetami. Často pozerá na B. Srdce, aby u neho našla sily a smelosti. Rozpamätáva sa, že nás Srdce Ježišovo milovalo, obetujúc sa za nás na kríži. Obetuje svoj odpočinok, svoje noci, zdravie, ba aj život, aby dobre urobila svojim, pomáhala tým, čo okolo nej trpia. Nie je šťastlivá, iba keď priniesla troška šťastia svojim, hoci veľkými obetami. Všetkým preukazuje svoje dobré srdce, starým i deťom. Pri nej rastú deti v bázni a v láske k Bohu, ako čisté kvety. Šťastlivé sú, keď môžu čím dlhšie ostať pod otcovskou strechou. Srdce ich vždy ťahá domov.

Kresťanské rodiny, chcete si zaistiť sv. pokoj? Obráťte sa s dôverou na B. Srdce, jeho pravá úcta vás spojí v láske a zaistí vám žiadaný pokoj.

Opakujme si často krásny vzdych: Najsvätejšie Srdce Ježišovo, ochraňuj naše rodiny!

Príklad zo života

Dekan Wetzel, známy v Nemecku peknými ľudovými spismi rozpráva toto:

Poznal som ženu, ktorá mala ozaj dobrosrdečného muža a predsa boli obaja veľmi nešťastní. Ona bola vinová. Bola to nevrľá stvora: všetko, ale všetko ofrflala!

Keď manžel v nedeľu doma ostal hrať sa s deťmi, vtedy kričala: „mal by si sa ísť ukázať aj do spoločnosti, inak bude z teba celý pecivál, keď nepôjdeš medzi ľudí.“ Vypil však pohár piva alebo vína, už mu aj robila výčitky, že je ľahkomyselný!

Šatila sa jednoducho, tu sa mu vysmievala: „Chodíš ako ozajstný žobrák!“ Keď si však zaopatril lepší odev, zas sa žalovala, že je márnotravný.

Ak bol pri jedení veselý, manželka zaraz bedákala: „Bože, ty si žiješ bez starostí, ani dajaký tovaríš a nič sa nestaráš o budúcnosť.“ Keď sa však vážne zamyslel,

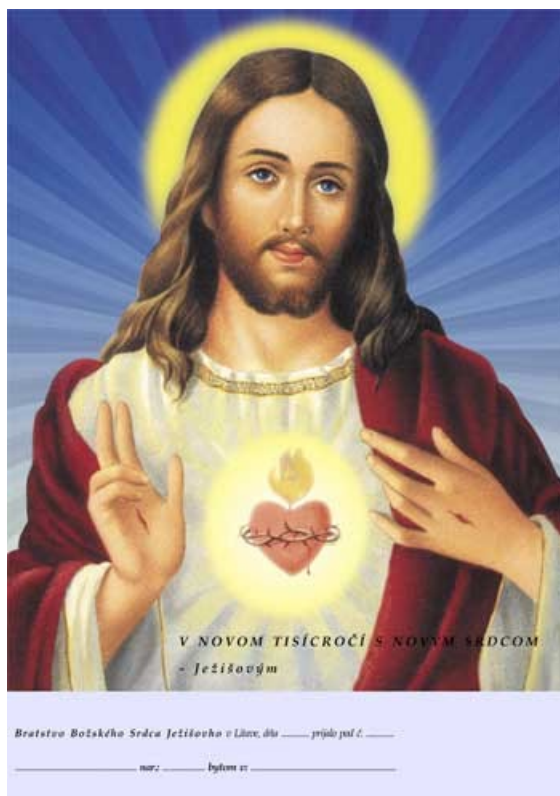
vyčitovala mu, že nedôveruje v Boha.

Pre túto ustavičnú zvadu celá rodina bola nešťastná. Rodičia nemali pred deťmi nijakej vážnosti. Deti najmä matku nemilovali, neposlúchali. Muža to veľmi bolelo. Mnoho sa modlil, aj dal na modlitbu, ale sa nič nezlepšilo.

Konečne zaobstaral sošku Božského Srdca i postavil ju v izbe na predné miesto. Každý deň, ráno i večer museli si všetci kľaknúť pred sošku a spolu sa modliť. Na koniec modlitby otec vždy pripojil vzdych: „Ó Božské Srdce Ježišovo daruj nám láskave domáci pokoj.“

A nastal obrat a znamenitý! Žena uznala svoje chyby, oľutovala ich a napravila sa. Odvtedy pokoj a láska panuje v celej rodine.

(Posol B.S. 1935, 50)

Tretie prisľúbenie:

Vo všetkých protivenstvách ich poteším.

„Oči sa mi smejú, srdiečko mi plače“ – hovorí krásna národná pieseň. Hej, v ľudskom živote mieša a premieňa sa radosť a smútok. Popri radoosti všetci kedy-tedy viacmenej skusujeme aj kríže a trápenia. Dokazovať to – bolo by vodu do Dunaja nosiť.

Telo má svoje všelijaké trápenia – Bože, ako strašné neraz! A duši tiež nekvitnú vždy ruže, jesto i veľa trňov! Žiaľ stíska srdce. Bieda biede ruku dáva – na zúfanie, ľudsky hovoriac.

Kríž máme neraz sami so sebou, s robotou, so zdravím, s núdzou, s počasím, s tisíc maličkosťami. Hodne krížov robia nám aj iní, s ktorými žijeme: seberovní a predstavení, blízki i ďalekí, raz nevinne, raz aj zo zlosti...

Každý deň má svoje kríže – ako má (nebuďme nevďační!) aj svoje radosti – aspoň v Bohu. Ale podaktorým v očiach slzy ani nevysychajú!

Svojská dobrota B. Srdca

Nuž a tu sa hlavne ukazuje svojská dobrota B. Srdca. Dalo svojim ctiteľom tretie prisľúbenie: „Vo všetkých protivenstvách ich poteším“. Sú to akoby jeho staré slová: „Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a obťaženi ste a ja vám dám odpočinúť.“

Potešiť, posilniť zroneného je znakom šľachetného s veľkodušného srdca. Nuž a pravda, B. Srdce bez porovnania je najšľachetnejšie a najveľkodušnejšie z ľudských srdc. Je ono i ľudské i Božské Srdce – šľachetné je šľachetnosťou samého Boha...

Koľko raz to dokázal Ježiš za života, keď dobre robiac a všetkých uzdravujúc chodil po zemi, ba vdovinho syna z Naimu a svojho priateľa Lazara aj vzkriesil. U toho aj zaplakal! Božie slzy!

Ba aj sám skúsil všetky ľudské biedy: muky na tele, úzkosť v Srdci. Všetky posvätil a naučil nás, ako ho máme nasledovať.

Čože sľubuje?

Nie to – čo by naša slabosť a krátky rozum si žiadali – že nám hneď vezme trápenia.

Ale robí s nami ako matka s dieťaťom. Neodníme mu horký liek, ale posmelí ho, pomôže mu ľahšie ho užiť.

Ježiš vie, že sme na tomto svete iba na skúške: až po nej prichádza nevýslovná, prešťastná odmena. Vie, že hlavné a jedine potrebné je: ísť cestou do neba!

Preto ani nesľubuje svojim ctiteľom, že im vezme kríže, ale vraví: „Vo všetkých protivenstvách ich poteším.“

V čom je potecha B. Srdca?

Už samotná úcta B. Srdca posilňuje a teší v krížoch. Ved' po prvé *učí nás spájať svoje bôle s bôľmi B. Srdca*, a tak trpezlivo ich znášať. Ježiš obetuje Otcovi Nebeskému nielen naše modlitby, ale aj naše bôle spolu so svojimi a dáva im nesmiernu hodnotu pre večnosť. Povedz veľkodušne: „B. Srdce, prijímam tento kríž v spojení s obetami tvojho B. Srdca – tebe na slávu a mne na spasenie – a hneď skúsiš, ako ti obľahčí kríž svojou milosťou.“

Svätá Terézia (španielska) dobre hovorí: Len čo sa človek poddá Bohu kríž svoj niest', už akoby netrpel. Nuž hej, ved' hlavne preto trpíme, lebo sa protivíme bôľu. Menej by sme trpeli, keby sme kríž s odovzdaním do vôle Božej prijali, ako Spasiteľ c záhrade Olivovej: „Otče, nech sa stane vôľa tvoja a nie moja!“

Po druhé *pohl'ad na obraz B. Srdca posilňuje*, teší. Vidiš v ňom všetky znaky bôľu. Kríž, čo je v B. Srdci zasadený, učí ťa svoj kríž niest' kvôli jemu. Veniec trňov venčí a pichá B. Srdce; vraví ti: prijmi rád svoje tajné bôle, aby si sa mu podobal! Veľká rana, ako z nej tečie krv a voda, volá nás s jeho trpkosťami spojiť svoje slzy – čo sú akoby krvou nášho srdca.

Ale *B. Srdce aj samo rovno teší* podľa svojho sľubu. Čo ako veľkodušne prijímame kríž, naša biedna príroda potrebuje potechy.

Ved' či sám Spasiteľ nehl'adal potechy u učeníkov v horkej muke na hore Olivovej? Potom zas prijal potechu, keď mu ju anjel z neba priniesol.

Vie teda, že nám treba potechy – preto ju aj sľubuje a aj dáva. Skús a uvidíš!

Ako sa plní tretie prisľúbenie?

Jedného dňa – rozpráva páter T. D. – zavolali ma k chorému. Bolo to v piatok, ktorý je osobitne zasvätený B. Srdcu. Našiel som na biednom ležisku, na slame, človeka asi 40 – 50 ročného. Od šiestich mesiacov celkom ochromel. Okrem toho hnisl mu chrbát a boky. Chudák ležal v bolestných ranách čo pripomínali Božského Trpiteľa. K tomu bol opustený, bez dostatočnej opatery, lebo jeho jediná 20 ročná dcéra musela hrdlačiť od rána do noci mimo domu, aby zarobila na každodenný chlebič.

Sám bol, keď som ho prišiel zaopatríť. A veľmi ma prekvapila nielen jeho trpezlivosť, ale aj – šťastie a spokojnosť, čo mu žiarila z tváre.

Ale akože je to možné – pýtam sa ho – že ste pri toľkých bolestiach taký spokojný?

Chorý len mihol očami – vedť prstami nemohol pohybovať – na pekný obraz Srdca Ježišovho a Srdca P. Márie v peknom ráme. Dozaista si odtrhol od úst, keď ho kupoval.

„Pozrite sa, velebný pane, odtiaľ moja potecha! Keď na mňa prichodia neznesiteľné bolesti, pozriem na Srdce Ježišovo a potom zas na Srdce Bohorodičky a hovorím si: Tí viac trpeli ako ty a boli nevinní, kým ty si veľa zhrešil. Vtedy sa uspokojím a som potešený.“

Veľmi som sa povzbudil na ťažko chorom a potom zaraz som poslal milosrdnú sestru opatrovať ho. Po dvoch týždňoch zas som sa k nemu vrátil, ale nábožný trpiteľ sa už bol presťahoval do lepšieho života. Keď som sa opýtal, ako zomrel, odpovedali mi: „Keď sa mu už koniec približoval, zvolal: „Moja posteľ je posypaná peknými modrými kvetmi a hľa, prichodí milosrdná Matka Božia, aby ma odviedla“. Potom skončil s milým úsmevom na tvári.

Ktože by si tu nevzdychol: „Ej však si prešťastný, keby som len i ja mohol tak krásne umrieť ako ty!“

(Posol B.S. 1935, 91)

Štvrté prisľúbenie:

„V živote, ale najmä pri smrti, budem im istou ochranou.“

Sv. Ján, ktorý stál pod krížom, akosi dôrazne pripomína, že Spasiteľovi, už mŕtvemu, „jeden z vojakov prebodol kopijou bok“. Naliehavo dodáva: „A ten čo to videl, vydal o tom svedectvo a jeho svedectvo je pravdivé; vie, že hovorí pravdu, aby ste aj vy uverili.“ (Ján 19, 34, 35)

Prečože tak nalieha na túto udalosť?

Isteže, chcel nás upozorniť na Srdce Ježišovo, že sa otvorilo – nám, aby sme v ňom hľadali ochranu. Sv. Bernard s inými učiteľmi Cirkvi vraví: „Tvoje Srdce sa otvorilo, len aby nám prichystalo útulok.“ A rovnako bije do očí, že Spasiteľ nezatvoril túto ranu ani po zmŕtvychvstaní. Neveriaci Tomáš vložil do nej svoju ruku a stal sa veriacim! B. Srdce zachránilo prvého Tomáša: Tak ochraňuje nás B. Srdce za života a ochráni najmä pri smrti.

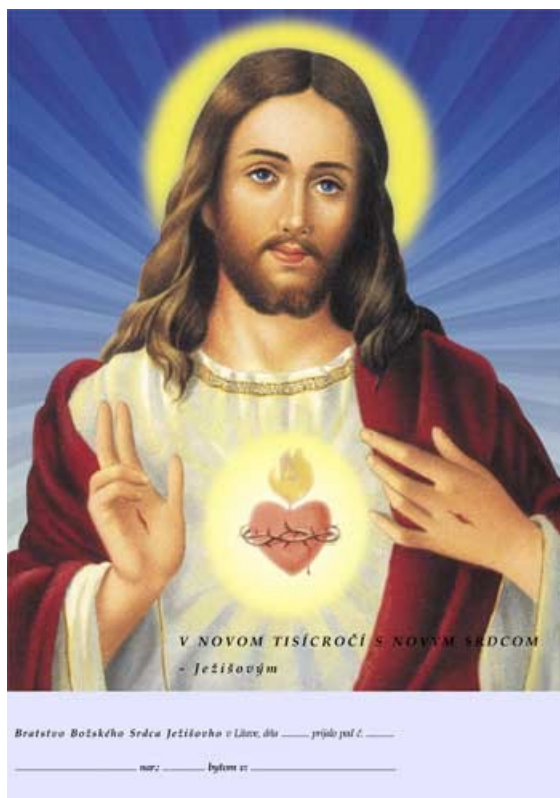
Tri mestá – útulky

V Starom Zákone – ktorý je predobrazom Nového – prikázal Boh, aby vo Sv. zemi ustanovili tri mestá rovnako vzdialené od seba na útulok (na ochranu). Ba rozkázal dobré cesty spraviť do nich, aby vinník mohol ta utiecť. A pre akéhože vinníka bol ten útulok?

„Kto by svojho blížneho nevedome (nevoľky) zabil a o ktorom sa dokáže, že nenávisťi nemal proti nemu ani včera, ani predtým.“ (V. kn. Mojž. 19. 4). Takto chránil Boh takých, čo boli viac nešťastliví ako vinní. Keď kto naschvál zabil koho, neplatilo pre neho právo útočiska (ochrany). Vyviedli ho a odsúdili na smrť.

Nuž v B. Srdci máme lepšiu ochranu – ono je nielen pre nevinných, ale pre všetkých, aj pre vinných.

Ono nám je útlkom proti nepriateľom duše i v živote, ale hlavne v hodinu smrti.

I. V živote

1. V živote nám je útlkom najprv **proti diablovi**. Sv. Peter nás upozorňuje: „Váš protivník diabol, ako ručiaci lev obchádza a hľadá, koho by zožral (1. Peter 5, 8). Prečože? Lebo sme povolaní požívať šťastie, ktoré on stratil. Sám Spasiteľ nás učil modliť sa: „Neuved' nás do pokušenia.“ A v záhrade Olivovej dva razy odporúča apoštolom: „Bedlite sa a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia!“ (Mar. 14, 38).

Hej, istá pomoc je v modlitbe, keď chceme premôcť zlého. A najúčinnnejšia modlitba je k B. Srdcu – lebo sa v nej rovno obraciame na lásku Spasiteľovu. Tej sa zlý najviac bojí.

2. **Aj proti svetu v ktorom žijeme** nám je B. Srdce útlkom.

Sv. Ján vraví: „Nemilujte svet, ani čo je vo svete!...Lebo čokoľvek je vo svete, je žiadostivosť tela, žiadostivosť očí a pýcha života. To nie je z Otca, ale je zo sveta. A svet pominie, aj jeho žiadostivosť, ten však, kto koná Božiu vôľu, zostáva naveky“ (1. Ján 2, 15)

Duši oddanej B. Srdcu treba sa teda chrániť vábenia sveta, neveriť jeho duchu a opovrhnuť jeho úklady. Nech sa rozepamätá na slová Ježišove, keď ho prišli

chytiť na hore Olivovej: „Toto je vaša hodina a moc temnosti“.

A kdeže nájdeme potrebnú silu a vytrvalosť, aby sme sa vzopreli? V pravej úcte k B. Srdcu! Priveľa zabúdame na slovo Spasiteľovo: „Panovať budem aj napriek Satanovi a jeho pomocníkom“. Poďme teda k B. Srdcu. Ono nech nám je útlkom v časoch nespokojných. Ono nám dá víťazstvo nad nepriateľmi.

3. **Aj proti vlastnej slabosti** nám je útlkom. My sme samá chyba a slabosť! Zlé náklonnosti – najmä náruživosti, hlavne pýcha, lakomosť a pomstivosť sú nám k tomu ešte zradcovia vo vlastnom dome; samy vábia svet a diabla s hriechom do našej duše!...Akože obстоjíme?

Nuž B. Srdce sľubuje nám bezpečnú ochranu! Ono premenilo neveriaceho Tomáša vo veriaceho. Ono obrátilo vojaka, sv. Longína, ktorý otvoril B. Srdce kopijou. A od toho dňa vždy bolo B. Srdce útlkom: tam čerpá slabá príroda ľudskú silu, tam upadá pýcha, lakomstvo, pomstivosť pred Jeho príkladom; tam dostávame odhodlanosť a milosť ovládať sa. Milujme si teda Božské Srdce!

II. Najmä pri smrti

Najmä pri smrti bude nám B. Srdce útlkom. Tam nám treba osobitného posilnenia. Veď človek je chorobou zlomený; bolí ho pohľad na svojich, že ich opúšťa; diabol tiež nespí; myšlienka na súd Boží páli...

Ach, akí šťastliví budeme vtedy, ak si môžeme povedať, že sme si za života alebo aspoň ostatné roky na zemi veľmi ctili B. Srdce! Ako nevýslovne bude nás tešiť odbavených 9 prvých piatkov, že sme sa mu zasvätili, že sme si jeho obraz ctili!

Vtedy môžeme ozaj pokojne spoliehať na jeho milosrdenstvo a na jeho prisľúbenie! Dá nám isté víťazstvo. Budeme môcť opakovať so sv. Margitou: „**Ako sladko je umierať, keď človek mal stálu úctu k srdcu Toho, ktorý nás bude súdiť!**“

Sama je najlepším príkladom. Pred smrťou schytil ju taký strach pred súdom Božím, že sa triasla ani osika. Ale pomyslela si na B. Srdce, vzývala ho a strach sa čoskoro stratil. Ostatný deň prežila v najväčšom pokoji!

„Pod ochranou B. Srdca som šťastlivo žil – tak aj šťastlivo zomieram!“

Bol som očitým svedkom krásneho prípadu, ktorý mi tak ľahko nevymizne z pamäti, kým len žiť budem.

Je to šťastlivá a blažená smrť horlivého čitateľa B. Srdca Ježišovho. Volal sa Pavol Zočík. Poznal som ho len dva dni pred jeho smrťou. Bol najbohatší gazda v obci Č. Ale popri bohatstve bol aj bohobojný a štedrý a hlavne horlivý čiteľ B. Srdca.

Na svojich cestách po Slovensku došiel som aj do obce Č. Bol už večer a práve u Zočíkov poprosil som o nocľah, ktorý mi radi dali. A tu som sa zoznámil so starým Zočíkom. Práve ten večer doplnil 90 rokov. A predsa bol celkom čulý, zdravý a veselý. Dlhو sme sa o všeličom rozprávali. A keďže som aj spiatočnou cestou mal ísť cez túto obec, požiadal ma starček, aby som ho vtedy neobišiel, ale ho zas navštívil. Mám starých ľudí rád, preto som mu to ochotne prisľúbil.

Na tretí deň idúc naspäť, stavil som sa u Zočíkov, ale bohužiaľ starkého Zočíka našiel som na smrteľnej posteli! Privítal ma. Bol veľmi rád, že som ho navštívil. Ešte do podvečera pracoval v záhrade. Tam odrazu zoslabol, že ho už museli doniesť do izby. Nebolelo ho nič, len celkom zoslabol. Ako ho doniesli do izby, hneď im povedal, na ktorú posteľ ho majú uložiť, lebo že on z nej už živý nevstane. Keď ho na ňu položili, povedal im:

„Deti moje! Z tejto postele už živý nezídem. Preto chod'te a zavolajte mi p. farára, aby ma prišiel zaopatrit' sv. sviatosťami. Už prišla moja hodina rozlúčiť sa s vami všetkými“.

Zavolali teda p. farára. Bol som tam, keď ho zaopatroval. Po zaopatrení sa ešte pustil do rozhovoru s p. farárom, so synmi a dcérami, aj s inými. Všetko povedal, ako si praje mať pohreb a iné. Keď ho p. farár prehováral a tešil, že však zato, že je zaopatrený a 90 ročný, ešte nemusí zomrieť, ešte sa môže zotaviť, odpovedal spokojným, ale rozhodným tónom:

„Velebný pán farár! Vy ma prehovárate, tešíte, ako keby som sa bál zomrieť. Či sa môže báť smrti ctiteľ B. Srdca Ježišovho, ktorý ho celý život miloval, jemu slúžil, jeho ctil, jemu sa klaňal, jeho do srdca každý každúčičký piatok za 20 rokov a každý prvý piatok za 50 rokov prijímal?

Zaiste nie! Tak ani ja sa nebojím, ale sa radujem na tú hodinu, v ktorej sa rozlúčim s tým márnym svetom a odídem ta, kde nieto bolesti, žalosti, len samé radosti. Nebojím sa smrti, ani prísneho súdu Božieho. Ved', keď mi bolo Srdce Ježišovo tu v živote tak milosrdné, láskavé, dobrotivé, ó, isteže bude ešte väčšmi také, keď prídem pred jeho trón skladať účty zo svojho pozemského života.

Prosil som B. Srdce, aby mi dožičilo tú milosť, žeby som mohol zomrieť v ten deň týždňa, v ktorý aj ono bolo kopijou prerazené. A vidím, že aj v tom ma vyslyšalo. Dnes je práve piatok, deň B. Srdca a tak dnes aj dokončím svoju pozemskú púť.

Pod ochranou B. Srdca som šťastlivo žil, tak aj šťastlivo zomriem.

Nechválim sa svojim životom. Len tak som sa usiloval v živote spravovať, ako sa to na kresťana – katolíka patrí.“

Po týchto slovách rozlúčil sa so všetkými. Aj mne podal ruku. Potom poprosil všetkých za odpustenie a začal sa vrúcne modliť k B. Srdcu. A keď prišiel ku krásnemu vzdychu: „Ježišu môj, Tebe žijem, Ježišu môj, Tebe zomieram, Tvoj som a chcem byť po všetky veky! Prijmi moju dušu“ – odrazu zastal, tíško, ľahučko tri razy dýchol a bol koniec jeho šťastnému životu.

Všetci prítomní boli sme až do slz dojatí nad takou krásnou smrťou! A ako som sa to od p. farára dozvedel, ten starký ozaj tak žil, ako opravdivý kresťan katolík. Najmä sa však vyznačoval neobyčajnou horlivosťou v uctievaní B. Srdca Ježišovho! Tomu Srdcu verne slúžil a ono mu dožičilo i šťastný život i tak milú, blaženú smrť.

C. Inocenc Vojtiček (Posol B.S., 1935, 417)

Piate prisľúbenie:

Každé ich podujatie hojne požehnám.

Toto prisľúbenie zas ukazuje veľkú starostlivosť Dobrého Pastiera o svoje ovečky. Aby sme ho dobre porozumeli, vysvetlíme si ho.

„Každé podujatie“. Týmito slovami jasne označuje Spasiteľ, že tu ide nielen o duchovné podujatia, ale aj o všelijaké časné. A požehnanie B. Srdca je vzácné pre oboje.

Požehnanie v duchovných veciach

Duchovné podujatia majú nielen duchovné osoby (kázať, spovedať, vysluhovať sv. sviatosti, misionárovať), ale aj svetskí! Ved' či netreba dnes smelo vyznávať sv. vieru? Či ju netreba brániť? Či netreba neraz i svetským apoštolovať, usilovať sa priateľa, brata, sestru, ba manžela, dieťa z cesty zatratenia odvrátiť a na dobrú priviesť?

Hej! Ba aj u seba prichodí niektorú náruživosť: kartárstvo, pijanstvo a ešte horšie ovládať! Treba chyby napraviť, Božie príkazy verne zachovať, najmä nedeľu, piatok a Veľkú noc nezanedbávať!

Nuž pravda, keď sa kto ozaj usiluje takéto duchovné podujatie šťastlivo vykonať – bude sa tešiť, že mu B. Srdce tu sľubuje svoje požehnanie. Samo sebou sa rozumie, že nám treba pritom podľa vôle Božej postupovať: múdro, spravodlivo, horlivo a vytrvalo – pritom zaiste nevystane požehnanie!

Časné podujatia

tiež požehná B. Srdce – ba toto prisľúbenie, zdá sa, hlavne na ne cieľi.

V časných veciach majú ľudia všakové náhľady. Jedni pozerajú na časné veci – akoby sa P. Boh o ne skoro nestaral. Toto je nekresťanský náhľad.

Druhí zas tak pozerajú na ne, aspoň v ozajstnom živote, akoby najvyššie dobro bolo: mať sa dobre na tomto svete! O toto prosia deň a noc P. Boha a keď ich nevyslyší – reptajú proti nemu.

Oba náhľady sú nesprávne.

Veď P. Boh je nám otec! Duša je od neho, ale i telo. A preto sa stará o oboje, no, spolu žiada, aby sme aj my svoje urobili.

Lenže pri tom je svätá vôľa Jeho, aby sme nikdy-prenikdy nestavali telo a časné veci nad dušu a nad večnosť. Veď večnosť – neporovnateľne – je vážnejšia od hocíjakých pomínutelných vecí tohto sveta!

Preto nám Boh vo svojej večnej múdrosti nedáva to časné, čo by nám mohlo vo večnosti škodiť. Ale hej, rád nám dá to časné, ktoré neprivádza večnosť do nebezpečenstva, ale naopak, pomáha nám na ceste do neba.

Boh sa milo stará o nás

Už v Starom Zákone sľúbil Boh Izraelovi: „Keď zachováš všetky prikázania... vyvýši ťa P. Boh tvoj nad všetky národy... Požehnaný budeš v meste... na poli... tvoje stodoly a zásoby... Pán učiní, že budeš mať hojnosť všetkého dobrého... požehná všetky práce tvojich rúk...(5. kn. Mojž. 28,1-12.) – A koľko raz sa to všetko opakuje v celom Starom Zákone.

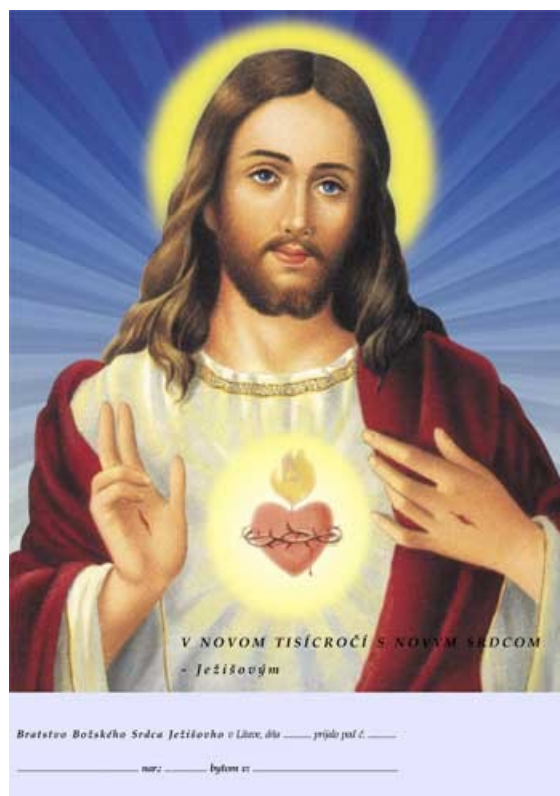
V Novom Zákone tiež vidíme tú istú milú starostlivosť Ježišovu o časné potreby tých, čo mu slúžia.

Skoro každá strana Evanjelia je toho plná: uzdravuje, zázračne kŕmi hladné množstvo, pomáha, teší v smútku.

Jeho apoštoli celú noc sa darmo trápili pri rybačke – naraz sa zjavil na brehu a káže im sprava hodiť sieť a hľa! Sieť sa im skoro trhala od množstva rýb! Ba taký milý a pozorný bol, že im prichystal aj jedlo na brehu; veď boli hladní! (Jn 21, 4-10)

Keď zas učeníci po galilejských dedinách kázalo i kráľovstve Božom, Náš Pán tak dobre sa postaral o ich potreby, že mohol povedať keď sa vrátili: „Keď som vás poslal bez mešca, bez kapsy a obuvi, či vám dačo chýbalo?“ (Lk. 22, 35)

Kto číta vďaky v mesačníku „Posol B. Srdca“ – koľkože príkladov nájde tam nato! Koľko ráz sa plní toto prisľúbenie: či na súde, či pri kúpe, hľadajúc potrebný byt, robotu, pri skúškach a i.

Osobitná opatera Božia

Pán Boh sa stará o dobrých a zlých. Ale rozumie sa, jeho vyberané dary sú pre jeho priateľov: osobitnou opaterou, osobitnou láskou a útlosťou chráni a stráži ich.

Predné miesto majú medzi jeho priateľmi najmä tí, čo pestujú úctu B. Srdca v duši a usilujú sa rozosiať ju do duší iných. Veď oni sú u jeho Božskej Velebnosti ako prední, milí dvorania na kráľovskom dvore. Ich prosby sú mu osobitne milé a rád ich vyslyší.

Potom náš Pán, keďže je samá dobrota a veľkodušnosť, ozaj kráľovský a tisícnásobne odmeňuje to málo, čo sa usilujeme za neho urobiť. Nikdy nedovoľuje, aby ho kto prevýšil vo veľkodušnosti. Teda, čím viac sme oddaní jeho veciam a usilujeme sa za ne pracovať: tým viac bude On sám strážiť nad nami a pomáhať nám, či už časne, či duchovne.

Podmienky časného požehnania:

1. Spasiteľ nesľúbil, že sa každé podujatie podarí, ale že ho požehná! Z toho nasleduje, že keby zdar podujatia akýmsi činom hatil spasenie duše – Spasiteľ nedá požehnania, aby sa podarilo, ale požehná to, čo svojim služobníkom viac osoží duchovne, ba aj časne. Matka nedá nôž dieťaťu do ruky, aby sa ním hádam poranilo, ale miesto toho kus chleba. Teda vždy si žiadajme vyslyšanie len tak, keď to neškodí našej duši, našej večnosti!
2. Potom pravdaže predpokladá toto prisľúbenie aj to, že podujatie vyhovuje podmienkam, ktoré požaduje rozum a viera, t. j., že bude spravodlivé, osožné, rozumné, opatrné, aj bez lakomstva a pýchy, teda s čistým a nadprirodňým úmyslom.
3. Tiež je podmienkou, ako to vždy opakujeme, ctiť si B. Srdce a s dôverou ponížené a vytrvale ho prosiť o pomoc.

Ked' tieto podmienky splníme, B. Srdce ozaj rado „požehná“, čo nám ozaj osoží – ba „hojne“ nám požehná „každé“ takéto „podujatie“ – ako to skúsenosť toľkých potvrdzuje. Skús a – a uvidíš!

Odmenená dôvera

Slávny P. Jon Svensson, Islandčan, nie je nám neznámy. Ved' od neho máme aj v slovenčine chutné rozprávky z jeho vlastného života: „Boj s medved'mi“, „Na člnu cez more“, „Nonni a Manni“ a iné. Kto ich čítal, páčia sa mu.

Raz prosil apoštolský vikár Dánska msgr. Euch o jedného profesora, aby mal prednášky o katolíckej viere v protestantskom meste Ringsted a po veľ'a iných menších obciach a pritom aby ponavštevoval roztratených katolíkov. Poverili tým P. Svenssona, profesora dánčiny v jezuitskom kolégiu v hlavnom meste Kjobnhaven. No spolu mu povedali, že trovy pre veľ'kú chudobu nemôžu platiť ani apošt. Vikár, ani kolégium, aby si ich teda sám akosi obstaral. Šlo o trovy na stákilometrové cesty.

Ale kdeže sa obrátiť o peňažnú pomoc? Rozpráva d'alej už sám P. Svensson.

Rozmýšľ'al som, ale ani jeden dobrodinec neprišiel mi na um. „Od ľuďi nieto čo očakávať“, povedal som si naostatok, „hybaj pomodliť sa!“ A začal som srdečne Boha prosiť, ved' On svojich nikdy neopúšťa. V tú chvíľu mal som vnuknutie svoje podujatie postaviť pod osobitnú ochranu B. Srdca. „Spasiteľ“, myslel som si, „prisľúbil ctiteľom svojho Srdca také krásne veci. Idem k nemu, chytím ho za slovo. Uvidím, ako to všetko usporiada.“

Urobil som to. Predniesol som všetko, i ťažkosti, Pustovníkovi vo svätostánku, poručil som vec dôverne jeho Srdcu a vrátil som sa spokojne do izby.

Tam som si sadol k stolíku, vytiahol som si notes a čítam mená osôb, čo dávno pred rokmi poslali darček pre prašivých na Islande. Vtedy som bol dobré duše vyzval pomôcť nešťastníkom, aby dostali dom, prašinec.

Ako otvorím knižočku padá mi do oka akoby náhodou na meno panej vo Visé v Belgicku. Osobne som ju nepoznal, ale vtedy mi bola písala, že keby som raz mal akúsi osobitnú vec, aby som sa smelo len obrátil na ňu.

Beriem teda pero do ruky a píšem:

„Milostivá pani Van Gravin!

Vo vašom liste... láskave ste mi dovolili obrátiť sa na Vás, keby som bol raz v pomykove. Teraz sa to stalo. Duchovní predstavitelia práve ma poverili novou a odvážnou úlohou. Na jej uskutočnenie potrebné sú rozličné výdavky a ja veru nemám peňazí. Misia je chudobná a tak len s veľkými obetami mohla by mi pomôcť. Dal som vec pod ochranu najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Ak máte malú almužnu pripravenú a neviete na čo ju upotrebiť, myslím, keby ste túto sumu venovali na moje podujatie.

Vám oddaný... “

Dva dni pred prvým piatkom vhodil som list do poštovej skrinky. Ako ma len prekvapilo, keď som už o niekoľko dní dostal túto odpoveď:

„Veľ'adôstojný Páter!

Ďakujem Vám, že ste mi dali príležitosť preukázať Vám malú službu. Tu posielať 500 francúzskych frankov. Ale myslím, že nesmiem zamlčať v akých okolnostiach som dostala Váš list. Bol prvý piatok v mesiaci. Mala som po ruke práve 500 frankov, ktoré som chcela obetovať na nejaký dobrý cieľ, len som ešte nevedela na aký. Ráno položila som peniaze na písací stolík a odišla som do najbližšieho kostola na sv. omšu a na sv. prijímanie. Pri pod'akovaní obrátila som sa na Božské Srdce, aby mi dalo vedieť, na aký cieľ tie peniaze venovať. Keď som sa vrátila domov, našla som na písacom

stolíku pri bankovkách list, v ktorom ma v mene Srdca Ježišovho prosíte o pomoc. Z toho, že sa to takto prihodilo, vidím, Velebný Pane, že samo Božské Srdce si žičí podporiť Vaše podujatie.

Van G.“

Čo najchytrejšie som sa ponáhl'al k môjmu Ochrancovi vo svätostánku, vysloviť mu radosť za tento osobitný znak jeho láskavosti. Svoje denné modlitby obetoval som za šľachetnú dobrodinku.

(Posol B.S., 1935,217)

Šieste prisľúbenie:

Hriešnici nájdu v srdci mojom prameň a nekonečné more milosrdenstva.

Hriešnici...

Všetci sme hriešnici, všetci potrebujeme Božie milosrdenstvo. Ved' ešte i ten, čo je nie vedomý hriechu, musí povedať ako sv. Pavol: „Pravda, ničoho nie som si vedomý, ale to ma neospravedlňuje. Pán sám ma súdi!“ (1 kor. 4, 4). Všetkým nám je teda vzácné toto prisľúbenie!

Pravda pre trojakých ľudí je iste najvzácnejšia: pre **maloverných**, aby dostali veľkú dôveru v milosrdenstvo Božie; pre **slabochov**, aby striasli okovy hriešnej obyčaje, v ktoré sa sami vkovali, opakujúc hriechy; pre **tvrdohlavých**, aby im lúče milosti roztopili ľadové srdce. Všetkým predivne pomáha Božské Srdce!

Maloverný zle pozná Boha!

Ach, ako zle poznáme svojho Boha a Spasiteľa, keď sme maloverní!

Boh je milosrdný už ako Stvoriteľ. Ved' akože by nemiloval to, čo sám spravil? čo jemu patrí? Preto aj tak milo hovorí o ňom sv. Písmo v Knihe múdrostí (11,25;12,2):

„Pane nemáš v nenávisti nič z toho, čo si stvoril... Preto tých, ktorí blúdia, pomaličky tresceš: a v čom by zhrešili, im napomínaš a nahováraš ich, aby zanechali zlosť a verili v teba, Pane“

Už ako Stvoriteľ je teda Boh s nami, so svojimi tvormi milosrdný, zhovievavý, miluje najmä duše!

A čo povedať o svojom Bohu Spasiteľovi?

Ozaj sme slepí a sprostí nevďačníci, ak jeho Dobrotu nevidíme, rukami nenahmatáme! Akože? Ved' len aby zaplatil za naše hriechy aby nás na milosť prijal, znížil sa On, Najvyšší, z neba na zem a horkou, potupnou, strašnou smrťou zomrel za nás! A my by sme sa opovážili neveriť mu, že to naozaj chce? Ved' by sme ho tým, Bože uchovaj, akoby bláznom robili!

Ak len za mak pochybuješ v milosrdenstve Ukrižovaného – sám si bez rozumu! Ved' v čiu dobrotu môžeš veriť, keď v Milosrdenstve za teba Ukrižovaného pochybuješ? Ani otcovi, ani matke nemôžeš tak veriť, ako jemu; ved' oni to iste nedokázali v toľkej miere, t. j. takou smrťou!

Či môže chcieť tvoju záhubu ten, kto za teba zomrel?

Ako zmýšľá Ježiš?

Len si čítaj vo sv. Písme 9. hlavu u sv. Lukáša: Spasiteľ išiel s učeníkmi do Jeruzalema. A poslal pred sebou poslov, ktorí šli a vošli do mesta samaritánskeho (títo nenávideli Židov), aby ho ubytovali. Ale neprijali ho, preto, že išiel...do Jeruzalema. A keď to videli jeho učeníci Jakub a Ján, hovorili: „Pane, chceš, aby sme im povedali Nech oheň zostúpi z neba a zničí ich?“ Ale on obrátil sa, pokarhal ich a povedal: „Neviete čieho ducha ste! **Syn človeka neprišiel duše zahubiť, ale zachrániť.**“ I odišiel do iného mestečka.

Spasiteľ takto hovorí, lebo takto myslí! Či by si sa opovážil pomyslieť, že On, sama Pravda je – neúprimný?! Teda rozum do hrsti, nikdy ani za mak dobrovoľne nepochybuj o milosrdenstve Spasiteľovom, kým len dýchaš!

Spasiteľ neraz bránil hriešnikov, ba tvrdo vytýkal farizejom, že sú bez milosrdenstva! Rovno ich pomenoval preto pokrytcami: Napr. keď obžalovali u neho cudzoložnicu a dodali, že Mojžiš kázal takú ukameňovať, povedal im do očí: „**Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň!...**“

A keď sa žalobníci stratili a Ježiš zostal sám a žena v prostriedku medzi apoštolmi a ľudom, Ježiš podvihol sa o povedal jej: „Žena, kde sú tí, ktorí ťa obžalovali? Nikto ťa neodsúdil?“

Odpovedala: „Nikto, Pane.“ I povedal Ježiš: „Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a odteraz nehreš.“ (Ján 8,1-11).

Ale často som zhrešil...

Hej, často so zhrešil. Nuž myslíš, že si vyčerpal dobrotu Spasiteľovu, že ustal v odpúšťaní?!...

Ó, ty nerozumný! A či neustanovil spoveď, kde ti náместník Boží vždy odpustí v Jeho mene, keď len ozaj ľutuješ a k Bohu sa vraciaš?!

A vieš, čo vravel raz sv. Petrovi, keď sa ho pýtal (Mt.18,21-22): „Pane, ako často mám odpustiť svojmu blížnemu, keď sa proti mne previní? Či až do sedem ráz?“

Ježiš mu na to odpovedal: „**Nehovorím ti do sedem ráz, ale až do sedemdesiat sedem ráz**“ (t. j. vždycky).

Tu máš zmýšľanie Ježišovo ako na dlani... Preto hovoril toto, lebo sám vždy je hotový odpustiť, kým len človek žije!

Ale prichodilo by zopakovať skoro celé Evanjelium! ... Prichodilo by spomínať všetky milé podobenstvá jeho milosrdenstva: **o stratenej ovci**, ktorú pastier hľadá a na pleci nesie do košiara, **o márnotrátom synovi**, ktorý tak nepekne opovrhol lásku otcovu a ten ho jednak tak milo prijal a uznal za syna, keď sa zlumpovaný, otrhaný domov vracal, atď.

Obrátil Samaritánku, Zacheja, Petra pohľadom; **bránil** Magdalénu; **odpustil** lotrovi – zbojníkovi, ba vlastným katom! Čože chceš viac?!...

Nekonečné more milosrdenstva...

V B. Srdci nachádzame my, hriešnici „nekonečné more milosrdenstva“. More môžeme jednak odmerať (čo by malo aj vyše 10 000 metrov hĺbky) – ale milosrdenstvo Božského Srdca nemôžeme odmerať – veď je „nekonečné“!.

Čoby si bol teda popáchal všetky hriechy, zločiny od počiatku sveta – čože je to všetko popri tomto nekonečnom mori milosrdenstva Božského Srdca?

Tvoje hriechy sú, povedzme *ako kamene*, či skaliská, ak chceš. Ale môžeš ich hádzať do toho nekonečného mora, koľko chceš – vyplniť, nikdy ho nevyplníš – za celú večnosť nie!

Boh nie je trochár, ako my! My maloverní sme strašní trochári! Preto, že máme sami malinkú mieročku, myslíme, že aj Pán Boh má takú! Ej nieže tak, nie! Bohatý, nesmierne bohatý je Boh! Jeho miera siaha na všetky strany bez konca.

Teda nie je trochárom ani pri odpúšťaní, ale odpúšťa z nekonečného bohatstva svojho milosrdenstva!

Aj slabým a tvrdohlavým...

Aj slabým a tvrdohlavým hriešnikom je Božské Srdce morom milosrdenstva. Aj pre nich platí všetko, čo sme dosiaľ povedali.

B Srdce môže hravo, ľahunko obrátiť našu prosbu, či nás samých, či iných.

Obyčajne, pravda, nestáva sa to tak chytro. B. Srdce dá sa prosiť, aby sme si uvedomovali, že ide o veľkú vec, o väčšiu, ako mŕtveho vzkriesiť.

Len vytrvajte. Robme nátlak na neho svojou poníženou vytrvalosťou! Povedzme: Ježišu, len ten deň ťa prestanem prosiť, obťažovať, keď budem môcť povedať: Duša, o ktorú som ťa prosil je spasená!

„More milosrdenstva...“

Bolo to roku 1896. P. Giordaniho S.J., ktorý býval v kláštore ned'aleko New Yorku, volali k chorému. Chorý bol známy neznaboh a bol už veľmi zle. Horlivý páter hneď sa dal na cestu. Za dosť krátky čas prešiel 30 míľ.

Ale ako sa zadivil, keď miesto zatvrdlivého hriešnika našiel človeka, ktorý ho túžobne očakával. Chorý sa skrúšene vyspovedal, prijal sv. pomazanie a dával najavo toľkú vieru, koľkú len u nevinných nájsť.

Čože sa to stalo? Páter si tiež nevedel vysvetliť túto premenu. Spýtal sa teda chorého, či sa azda i popri nevere modlieval, že mu P. Boh dal milosť obrátenia.

„Otče, - bola odpoveď, - počuli ste, aký som biedny. Už roky a roky nestaral som sa o Boha a o modlitbu – žiaľbohu! Ale moja matka modlila sa za mňa. Čo sa naplakala pre mňa, koľko pretrpela! Keď som ju ostatný raz videl, povedala mi: „Syn môj, ty sa teda nechceš polepšiť a s Bohom sa zmieriť; darmo ti dohováram. Nuž, čo nevládzem slovom, to ti vymodlím u B. Srdca. Ja, tvoja matka, odovzdávam a zasväčujem ťa milosrdnému Božskému Srdcu; nikdy ho neprestanem prosiť o tvoje obrátenie,“ Mal som i pobožného brata, ktorý sa vraj stal kňazom; zaiste sa i on modlil za mňa.“

Pre slzy nemohol chorý ďalej hovoriť. Keď sa trochu utíšil, vybral list spod podušky a prosil pátra, aby ho dal na poštu, že je v ňom jeho testament. Páter sľubuje, že to rád urobí, vezme list a pozrie letkom na adresu. Neverí svojim očiam... Pozrie ešte lepšie – i tretí raz: „Pani Giordani v X. Zadivený mimovoľne pýta sa chorého: „Čože máte s tou paňou?!“

„To mi je matka – odpovedá umierajúci – píšem jej, že Boh vyslyšal jej prosbu.“ Kňaz dobre, že nepadol s nôh, prebleskla mu mysl'ou minulosť ...

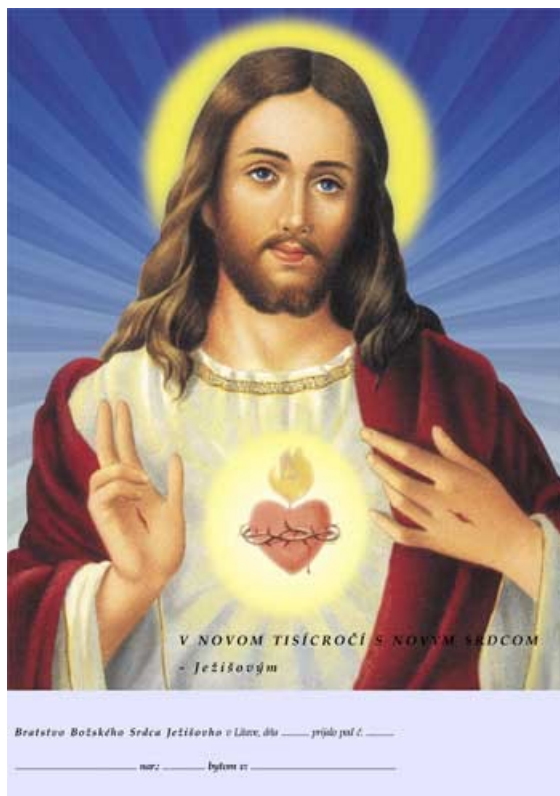
„Táto pani, - zvolá kňaz, - to je i moja matka a ty si mi teda – brat. Tak dlho ťa nebolo, už sme si mysleli, že si zahynul... Naša dobrá matka už nežije, ale do ostatnej

chvíle sa modlila za teba; ba obetovala i svoj život za teba.“

Kto by opísal, čo cítil chorý, keď poznal brata a objal ho. Rád by bol iste všeličo rozprával zo života, ale nebolo už veľa času. Chváliac milosrdenstvo Božie, pripravoval sa pomocou bratovou na ostatnú cestu.

Ostatná chvíľa čoskoro prišla. Obrátený hriešnik zomrel s veľkou dôverou v Tom, ktorý prisľúbil: „Hriešnici nájdu v srdci mojom prameň a nekonečné more milosrdenstva.“

(posol B.S., 1922, 170)

Siedme prisľúbenie:

Vlažné duše stanú sa horlivými.

Ide o vážnu vec v tomto prisľúbení. Vidieť to z hrozby Božej pre vlažnú dušu.

Sv. Ján evanjelista dostal vo videní rozkaz písať biskupovi v Laodicei: „Znám tvoje skutky, že nie si ani studený, ani vrelý; bár by si bol studený alebo vrelý! Ale, že si vlažný a nie si ani studený, ani vrelý, začínam ťa vyplúvať zo svojich úst.“ (Zjav. 3, 15). T. j. ako vlažnú vodu neznáša žalúdok, tak nie je Bohu na strpenie vlažný človek.

Toto je veľká hrozba. Preto treba nám dobre porozumieť: čo je vlastne vlažnosť a čo nie, aby sme sa hádam nadarmo netrápili (najmä bojazlivé, ale inak horlivé duše).

Čo nie je vlažnosť?

Nie je vlažnosť, keď je život skoro samý *boj s pokušením*. Zato môže byť duša svätá a horlivá! Nech pamätá, čo vraví Sv. Písmo: „Synu, keď sa chceš oddať službe božej... priprav svoju dušu na pokušenie“ (Sir. 2, 1) a „Blahoslavený človek, ktorý vytrvá v skúškach, lebo keď sa osvedčí, dostane veniec života, ktorý Pán sľúbil tým, čo ho milujú!“

(Jk. 1, 12).

Ani to nie je vlažnosť, keď kto z ľudskej krehkosti, popri pozornosti, ***ľahké hriechy pácha***, napr. odpoly dobrovoľná nesústredenosť v modlitbe, chyby jazyka pre netrepezlivosť, potom hnevливость o podobné.

Ba nie je vlažnosť ani ***stav tých príbojazlivých osôb***, čo sa vždy boja, že hriech spáchali a ktorí sa sotva opovažujú inakšie na Boha pomyslieť, iba so strachom, že sa na nich hnevá. Takáto nedôvera v Bohu veľmi uráža jeho nesmiernu dobrotu, ale to nie je vlažnosť. Vlažná osoba vôbec sa nebojí, necíti sa zle vo vlažnosti. Ani nevie, ani sa nestará o pravý stav svojej duše.

Čože je teda vlažnosť?

Je to ľahostajnosť, lenivosť v dobrom. Človek je spokojný, keď len práve ťažkým hriechom netráti spasenie duše, ale nestará sa o pokrok duše, nechráni sa malých hriechov. Ľahostajnosť je znakom a žriedlom duchovnej lenivosti: Vlažný človek sa len toľko modlí a iné duchovné veci robí, čo nemôže opustiť bez veľkého pohoršenia.

Z toho stavu nastáva v duši odpor proti nábožensko-mravnému životu, bojazlivé pozeranie na vonkajšie ohľady, skoro potom aj odpor ku základným kresťanským a cirkevným požiadavkám – zhnusenie.

Svedomie množstvom malých hriechov otupne a neprebudí sa ani hlbokým pádom, ktorý je skoro nevyhnutný. Ved' ten, čo dobrovoľne zaslepuje svedomie, istotne pomaly hlbšie padá, ako ten, čo hreší iba z nevedomosti alebo zo slabosti.

Je to teda biedny stav nie ešte mŕtvej, ale ***potomaly zomierajúcej duše***, ktorá si toho nie je povedomá. Ako suchotínar, hoci upadá, chudne, slabne, nevie to; nepripúšťa, že stále akoby krok za krokom – umiera.

Aj svetský, čo sa má okrem náboženstva aj o iné starať, uzná, že je to ***nebezpečný stav***. Keď sú vážne denné povinnosti, ešte vážnejšie je spasenie nesmrteľnej duše. Keď treba pozorným, horlivým byť vo svojom zamestnaní, akoby to nebolo treba vo veci spasenia?

Hádam nás Boh nepovolal na stupeň svätosti veľkých svätých – ale iste povolal, aby sme boli horliví katolíci. A s milosťou Božou a troška usilovnosťou môžeme sa všetci takými stať.

Cesta k záchrane

Prvý krok je vedieť, že čo ako hriešni, ako vlažní sme, ešte sa môžeme a musíme horlivými stať. „Hľa stojím u dverí a klopem“ (Zjav. 3,20). B. Srdce nás volá, napomína, klope! Keď sme presvedčení, že je hodno o to sa namáhať a je i nádej, že sa nám to aj podarí: chytíme sa do toho. A pôjde to.

Druhý krok je poučovať sa v náboženstve, ozaj sa za to zaujímať. Ved' nik v ničom nestal sa majstrom, čomu sa neučil, čo nemal rád. Rovnako, nik nebude horlivým, keď sa neusiluje lepšie poznať P. Boha a Božie veci a vše väčšmi si ich vážiť.

Tretí krok je modlitba. „Bezo mňa nič nemôžete“, vraví Kristus Pán. Tí, čo majú skúsenosti v obracaní nekatolíkov na pravú vieru, hovoria, že keď raz privedú koho, aby sa úprimne modli, iné ťažkosti chytro sa tratia. Tak aj tu. S dobrou a stálou modlitbou každý sa môže stať horlivým; bez nej zas skoro iste padneme do vlažnosti.

Nuž a siedme prisľúbenie práve nám vraví, že ***modlitba k B. Srdcu najúčinnnejšie nás vytrhne z vlažnosti***, zapáli nám chladné srdcia iskierkou lásky B. Srdca.

Ako teplý vetrík po zime všetko sa budí k životu, že všetko pučí, kvitne, rastie – tak zblíženie s B. Srdcom prebúda zamretý duchovný život.

Pri ohni sa zohreješ. Pri B. Srdci duša sa ti oteplí. Nemôžeš byť blízko tohto ohňa lásky k ľuďom, aby sa nezohrialo aj tvoje srdce a lásku láskou neodplácalo.

Ten, čo vzkriesil mŕtveho Lazára – iste môže vzkriesiť aj umierajúcu dušu, keď to už len ozaj chce.

Skúsenosť premnohých

Tisíci skúsili už pravdivosť tohto prisľúbenia. Úcta k B. Srdcu zohrialala im dušu. Vlažné duše stali sa horlivými. Dosvedčuje to i nejedna vďaka vo vyše 50 ročníkoch časopisu Posol B. Srdca.

Vlažná, umierajúca duša, Spasiteľ stojí pri твоjich dverách a klope... Či ho počúvneš? a či sa hádam opovážiš odpraviť ho?

Ide o tvoju večnosť!

Neobyčajná premena u študenta

Dlhý čas som bol vlažný v náboženstve- píše študent, akademik v nemeckom Posle (85, 165). Náboženské cvičenia, vyjmúc májovej pobožnosti, skoro ma vôbec nerozohriali. Sv. písmo, modlitebné a náboženské knižky stáli na poslednom mieste medzi knihami a v mojom srdci už skoro nebolo pre ne miesta. Pravda, pritom som usilovne študoval svetské vedy, starožitné reči, matematiku a tiež so zápalom som čítal nemeckých klasikov. Ale chvála a vďaka Bohu nezostalo to navždy tak.

Nejdem opisovať okolnosti, v akých som bol, keď som si po prvý raz všimol obrázok Srdca Ježišovho s prisľúbeniami sv. Margity Alacoque. Bolo to pred rokom. Vtedy veril som tejto mníške viac ako univerzitnému profesorovi. Prisľúbenia zdali sa mi ozaj pravdivé, potešujúce a aspoň z čiastky splniteľné. Slovom, dal som sa na pobožnosť k Božskému Srdcu, hoci v menšej miere.

Nuž a teraz si vykonávam náboženské povinnosti s radosťou! Sväté Písmo, modlitebné a povzbudzujúce knižky ma upútali, nestoja už na ostatnom mieste. Niekedy sa mi zdá, že Sv. Písmo, to „radosné posolstvo“ oveľa lepšie chápem ako predtým. Česť a vďaka najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu.

Ej, keby len aj ostatní študenti sa dali na túto ľahkú a účinnú pobožnosť! Dúfam, že obsiahnem milosťou Božského Spasiteľa i pravé povolanie.

(Posol B.S. 1935, 285)

Ôsme prisľúbenie:

Horlivé duše dosiahnu chytro veľkú dokonalosť

Videli sme, že hriešnici majú svoje osobitné prisľúbenie: „nájdu v Srdci mojom prameň a nekonečné more milosrdenstva“; vlažné duše tiež „stanú sa horlivými“. A čože sľubuje Spasiteľ horlivým dušiam? Prevzácnu vec! Že ich pritiahne k sebe, „chytro obsiahnu veľkú dokonalosť“.

Toto prisľúbenie nie je pre mňa,

pomyslí si nejeden, keď toto číta. Usilujem sa, pravda, verným byť Bohu, ale nepatrím k horlivým dušiam, lebo ma Pán Boh nepovolal z kňaza, za rehoľníka, za mníšku...

Toto je chybné pochopenie o svätosti, o dokonalosti! Veď či nebolo svätých vo všetkých, ale vo **všetkých stavoch**, vo všetky časy a okolnosti? Či sv. Ľudovít nebol kráľ, sv. Benedik Labre zas žobrák, sv. Izidor roľník, sv. Notburga slúžka?!...

Dokonalosť nie je v tom, aby sme si žiadali inakší stav života, ako by sme v ňom už neviem aké zázraky robili. Dokonalosť len to vyžaduje, aby sme si povinnosti svojho stavu vo všetkých okolnostiach čo najlepšie plnili.

Teda 8. prisľúbenie nie je len pre kňazov a rehoľníkov. Môže byť, že sa ich osobitnejšie týka, veď ich stav im ukladá namáhať sa po dokonalosti – ale ono je pre nás všetkých, čo by v akom povolaní boli. B. Srdce je vzorom pre všetkých, nielen pre rehoľníkov.

Čože je teda dokonalosť v hocktorom stave?

To je: silná láska k Bohu a blížnemu, spojená s túžbou obetovať seba v ich službe.

Nuž a kdeže by sme našli väčší príklad lásky a sebaobetovania, ako u B. Srdca? Ktože miloval tak, ako Ježiš? Ktože bol nezištnejší, ktože sa veľkodušnejšie obetoval, ako on?

Ale v tomto prisľúbení sľubuje nám P. Ježiš viac, ako len príklad pre svojich ctiteľov: sľubuje, že obsiahneme veľkú dokonalosť.

Čo je zmysel tohto prisľúbenia?

1. **Kedže oslobodenie od hriechu** – ktorý dusí lásku k Bohu – je prvou podmienkou silnej lásky Božej, nuž Ježiš sľubuje tú zlú zelinu vyplieť z duše. Ako dobrý záhradník nedá, aby sa nanovo rozmohla. Keď sa jej následky (stopy) ukážu z času na čas, jeho starostlivá láska nedá, aby duši ozaj poškodila.

2. Ale vyplieniť burinu hriechu je iba podmienka, aby krásna bylina dokonalosti mohla vyrásť. Ježiš viac sľubuje: všetko urobí, aby aj zosilnela, zakvitla.

Ako ružovému kru treba slnka a tepla, tak treba aj duši slnka a tepla, t.j. spojenia s Ježišom: myslou **v modlitbe a vo svätom prijímaní** telom a dušou.

Nemožno mať pravú pobožnosť k B. Srdcu, aby človeka neťahalo k týmto dvom pomôckam posvätenia. Nuž, v tomto prisľúbení sľubuje svojim ctiteľom, že im modlitbu obľahčí a že bude spojenie s nimi pestovať, kým nebude kráľom ich srdcu. 3. Pravdaže, ani oslobodenie od hriechu, ani spojenie s Ježišom nebude bez – **sebaobetovania**. Skúsenosť nás to učí. Vidíme to aj u svätých rad-radom. Ale b. Srdce sľubuje nám obľahčiť tie obety vlastnej osoby.

Nauč sa všetko robiť – aby si **radosť spravil B. Srdcu**. To je čistá láska, čo nehľadá seba, ale iba milovaného. Pre milého nič ťažkého! Táto cesta vedie k dokonalosti.

Ruža v trní

Kto čítal dojímavú knižku: „Ruža v trní, črty zo života Milky Krštenianskej“, - vie, akou trnistou cestou ju viedol Boh.

Bolo obyčajné, veselé dievča z mestečka Bánoviec. Pri hre s loptou stalo sa jej – ešte iba päťročnej – nešťastie, že padla a vytkla si ľavú ruku a pravú nohu. Naprávanie sa zle podarilo, začalo sa to zbierať a pre nové ťažké úrazy bolo liečenie márne.

Nuž a takto od piateho roku – za dlhých dvaadvadsať rokov – niesla svoj krížik, ktorý časom stále rástol vo veľké, ozaj ťažké bremeno kríža.

Najmä za tri ostatné roky života bolo už ozajstný lazár: pripútaná k posteli, ba

bolo ju treba kŕmiť, povíjať, ako malé dieťa.

Kríž niešť, aj dlho, aj celý život, prihodí sa aj iným. Ale tak ho niešť, že sa dom ozýva nie plačom, žiaľom, žalobou – ale naopak veselosťou, smiechom, spevom, žartom: to nie je nijak obyčajná vec!

Tomu sa mnohí vše viac čudovali. Tak veselou byť ani na zábave alebo na svadbe! Ba ani tam nevie sa každý tak zabaviť, ako ona, chorá, na posteli... Natoľko priťahovala veselou myslou, vtipom, že smutní prichádzali k nej lazarovi – rozveseliť sa. A to nielen dievčatá, ale aj chlapci, spolužiaci, ba aj starší.

Na toto bolo treba ozaj nadľudskej, hrdinskej sily, sily zhora, osobitnej milosti od Boha.

Vidieť, Boh ju volal na to. A ona, v jadre hrdinská duša, poddajno poslúchala vnútorné vnuknutie, ktorým ju Duch Sv. viedol: veselo sa obetovať, veselo trpieť, stať sa milovnicou kríža a to – pre lásku B. Srdca.

Hybnou silou jej vnútorného života bola láska k B. Srdcu.

Na katechizme naučila sa čtiť si B. Srdce Spasiteľovo. Ľahko pochopila, že je to najkrajší a najmilší spôsob milovať Boha a to je naša najprvšia povinnosť. A tak už ako žiačka veľmi si ctíla B. Srdce.

Večer, keď už spala a domáci ešte nie, vidali ju niekedy, ako zo sna vstáva, aby bozkala obraz B. Srdca nad posteľou. Rada roznášala týždenník Srdce, (čo za 1. svetovej vojny vychádzal), a to každú sobotu do 96 domov.

Od p. katechéty naučila sa i odpustkovú modlitbičku: „Všetko pre teba najsv. Srdce Ježišovo!“ Toto bola jej najmilšia modlitba. Bola akoby jej „malým tajomstvom“. Domáci len neskôršie zbadali, že je to jej životným heslom, ktoré vnuká toľkú trpezlivosť.

„Všetko pre teba najsv. Srdce Ježišovo“ pekne vyslovuje obetavosť, ba ju aj stále roznečuje. Ved’ „pre milého nič ťažkého!“

Toto heslo ju navádzalo obetovať všetko Ježišovi z lásky, s oddanosťou, hrdinsky, veselo...

Veselého darcu má Boh rád (2 Kor. 9,7). A keď Milka poddajne poslúchala vnútorné vnuknutie a pre lásku B. Srdca veselo sa obetovala, veselo trpela – utvoril z nej Boh vzor veselej trpezlivosti.

Len takto sa mohlo stať skutočnosťou, čo sa ľudsky zdá nepochopiteľným. Ved’ toľké roky bez žaloby, ba veselo, so žartom, smiechom, spevom niešť stále rastúci kríž – je taká nevídaná, neslýchaná vec, že až ohromuje človeka. Iba u svätých nájsť tomu páru.

Ozaj sa na nej vyplnilo prisľúbenie B. Srdca: „Horlivé duše dosiahnu chytro veľkú dokonalosť.“

Deviate prisľúbenie:

I domy požehnám, v ktorých si obraz môjho srdca zavesia a uctia.

Sv. Margita vyslovuje toto akurátnejšie takto: „Sľúbil...že, keďže je žriedlom všetkých požehnaní, hojne ich rozleje po všetkých miestach, kde sa zavesí a uctí obraz jeho B. Srdca“ (36. list, II. 300).

Toto prisľúbenie padá teda na každý dom – rozumie sa, že najmä na dom zasvätenej rodiny.

Čo žiada Spasiteľ?

Aby sa obraz jeho B. Srdca zavesil po domoch. Prečo si to žiada? – Pravda, s veľkou úctou si prechováame v rodinách obrazy alebo aspoň fotografiu nebohého otca, matky. Preto to robíme, aby nás obraz upamätúval na dobrotu a útlosť týchto našich milých.

Nuž hľa, Spasiteľ chce to samé aj s obrazom svojho Srdca – aby nás obraz upamätúval na neho, žeby sme naňho nezabudli. Veď človek to tak ľahko robieva!

Ale popri tomto má obraz B. Srdca ešte tú zvláštnosť, že keď naň pozrieme, *zaraz si pripomíname všetko, čo Spasiteľ za nás urobil a trpel a ako veľmi nás miloval.*

Ľudské srdce zriedka zostáva tvrdým, vidíac veľké bolesti. (A tiež nie je bez citu, vidíac opovrhnutú dobrotu.) Nuž a o veľkých bolestiach hovorí obraz B. Srdca: *kríž* do Srdca vsadený, *trňová koruna* okolo neho a široká *rana* v ňom... A čože je príčinou týchto bolesti? To, že nás Ježiš tak veľmi miloval, že sa za nás obetoval a zomrel za nás v najtrpkjších mukách!

A *plamene* okolo Srdca čože znamenajú? Tie zas hlásajú, ako nás miluje popri všetkých nevďačnostiach! Táto opovrhnutá dobrota nám tiež pohýna srdce.

Spasiteľ dobr pozná ľudské srdce, veď ho sám stvoril, vie ako ho k sebe pritiahnuť.

Kde patrí obraz B. Srdca v domácnosti?

Nuž isteže na prvé, najčestnejšie miesto! Žiaľbohu, sú už aj u nás rodiny, čo sú ešte kresťanské, ale kríž, obrazy svätých sotva vidieť u nich v najkrajšej izbe. Nože, dajte obraz B. Srdca s krížom a s obrazom P. Márie, sv. Jozefa a hlavných ochrancov svojich do najkrajších izieb! A čoby ste iba v biednej chatrči alebo skromnej izbe pod krovom bývali, nechže je tento sv. obraz B. Srdca, čo vás miluje, i tam na najčestnejšom mieste!

Najmä vy, zasvätené rodiny, nezabúdajte, že tento obraz, vchádzajúc do vašej rodinky musí vyhnať, vytisnúť všetko, čo sa protiví kraľovaniu jeho čistej lásky: nemravné, nekresťanské knihy, noviny, obrazy, sochy.

Rovnako netrpte vo svojom bývaní: hrešenie, neslušné rozhovory, mrzké pesničky a tance, neláskavé reči, zvady.

Ježiš chce panovať vo vašej rodinke. Teda preč so všetkým, čo by to mohlo hatiť! Vtedy bude obraz jeho B. Srdca ozaj na čestnom mieste vo vašom dome.

Aj uctiť si obraz B. Srdca!

Spasiteľ požaduje, aby si kresťanská rodina uctila jeho obraz.

Prvý spôsob uctiť si tento obraz je: *často sa pozrieť naň.* To je česť, na ktorú má Ježiš právo. A či otec, či matka, či deti pozrú naň, vždy to bude milé Ježišovi.

Pozerať sa na obraz B. Srdca bude osožiť každému. Ono ho poučí svojim spôsobom. Lúče svetla z neho osvietia, potešia, posilnia všetkých domácich.

Druhý spôsob uctiť si obraz B. Srdca je *modliť sa pred ním.*

Otec rodiny, skôr, ako by išiel do roboty, zverí B. Srdcu svojich do opatery; nech mu obetuje aj svoje ustávanie. Matka bude prosiť o požehnanie pre seba, pre muža a deti, najmä aby ich chránilo od všetkého nešťastia, hlavne osídíel diablových. Deti nech prosia B. Srdce aby ho stále väčšmi milovali a aby požehnalo a udržalo im otca i matku!

Večer si rodinka odbaví spoločnú modlitbu pred obrazom B. Srdca. Bude mu ďakovať za dobrodenia dňa a odporúčať mu odpočinok v noci.

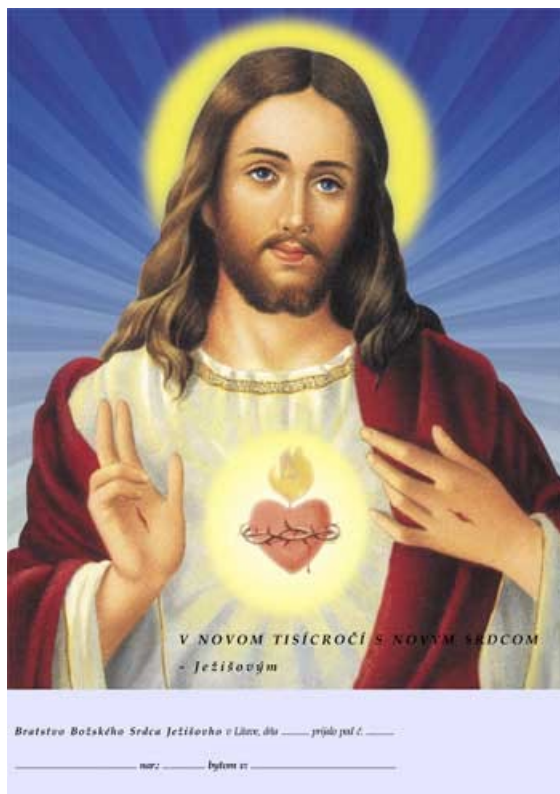
Čo sľubuje za to Spasiteľ?

Požehná domy a to: „hojne“. Iste krásne prisľúbenie! Hodné B. Srdca!

Pomocníci diablu všetko by urobili, aby znekrstánili rodinu – a Božského Srdca by sa to netýkalo? Nepomáhalo by svojim deťom, keď mu ukazujú dobrú vôľu?

Proti hromom stavíme hromozvody. Proti bleskom, čo hrozia katolíckym rodinám je B. Srdce hromozvodom. Len si zaveste obraz B. Srdca a uctíte si ho, ako sme spomínali – a peklo nebude nič môcť proti vám.

Za Dávida kráľa požehnal Boh dom Obodedomov i všetko, čo mal – pretože mal pod svojou strechou archu Božiu za tri mesiace. Podobne požehnáva, ochraňuje a opatruje B. Srdce domy, kde jeho obraz je na čestnom mieste zavesený a kde si ho osobitne uctia.

Obraz B. Srdca v dome slobodomurára

Odbavoval som misie v mestečku, kde mali horlivého duchovného – píše P. Karol Stejskal S.J. v Travníku v Bosne. Spočiatku všetko sa výborne darilo. Ale naraz príde p. farár ku mne so zachmúreným čelom: „Ach, velebný otče, pán N. ťažko ochorel. Patrí k najpoprednejším mešťanom...Ale je neverec a slobodomurár. Vyslovil sa, že kňaz nesmie sa mu na oči ukázať. A jeho úbohá žena plače, chcela by ho zachrániť. Neprestajne sa modlí k B. Srdcu Ježišovmu. A preto nestrácam nádej.

Poradil som p. farárovi, nech povie panej chorého, aby potajomky zavesila naproti mužovej posteli obraz najsv. Srdca tak, aby ho hneď zazrel.

Pobožná žena urobila to. Choroba sa zhoršovala...

O niekoľko dní spozorovala žena, že chorý kedy-vtedy šepká modlitby. Tomu sa veľmi zaradovala a odvážila sa mu povedať:

– Počula som, že ťa akýsi kňaz zo susednej obce chce navštíviť. Chceš ho prijať?

– *Dobre, nech príde – šepce chorý.*

Onedlho prišiel kňaz. Zhovárali sa po priateľsky... Sviatosti ani nespomínali. Len pri odchode spýtal sa kňaz, či by mohol zas prísť. Chorý privolil.

Keď kňaz druhý deň zas prišiel, chorý mu odkryl svoje srdce: vyspovedal sa. Všetko dal do poriadku a prijal sv. sviatosti s veľkou pobožnosťou. Všetci, čo ho poznali, náramne sa divili.

Navštevoval som ho i ďalej – rozprával mi neskoršie kňaz – aby som ho tešil a posmeľoval. Hlboko ma pohlo jeho kresťanské presvedčenie. O pár dní dokonca. Hneď som sa ponáhlal na ta, pomodliť sa za jeho dušu a potešiť zarmútenú vdovu.

Velebný pane – povedala mi – nikdy nezabudnem, ako pobožne umieral môj muž. Nesmierne ďakujem Pánu Bohu za toľkú milosť! Umrel dnes ráno o siedmej a večera večer o deviatej mihnul mi, že mi chce čosi povedať. Nahla som sa k nemu, aby som dobre počula, lebo už sotva vládol hovoriť.

– *Odhrňže mi, moja drahá, záclonu!*

– *Prečo? Či ti prekáža?*

– *Či nevidíš, že mi zastiera ten obraz Srdca Ježišovho?... Uver mi: pohľad na ten obraz ma obrátil. Hej, Srdce Ježišovo zvíťazilo nad mojim srdcom. Nechže ho teda dobre vidím. Chcem, aby som umrel pozerajúc na ten obraz...*

A tak aj zomrel.

– *Ach, velebný pane, tieto slová dávajú mi nádej, že je môj muž spasený. To mi bude celý môj život prameňom potechy...*

- Sláva B. Srdcu Ježišovmu, veď prisľúbilo, že požehná domy, v ktorých sa uctieva jeho obraz.

(Posol B. S., 1940, 194)

Desiate prisľúbenie:

Kňazom dám milosť, aby i najzatvrdlejšie srdcia obrátili

Či je to len pre kňazov?

Nie! Je to aj pre svetských! Vieme, že prisľúbenia, ako sa zvyčajne prinášajú, sú len nakrátko zložené. Tak je aj toto prisľúbenie. Hodnoverné slová sv. Margity sú v jednom liste duchovného otca p. Rolina. Jej slová sú:

„Môj Božský Spasiteľ dal mi poznať, *že tí, čo sa dajú na zachránenie (spasenie) duší*, budú vedieť umenie dotknúť sa najzatvrdlejších sŕdc a *s podivným výsledkom* budú pracovať, - *keď sú len preniknutí útlou úctou* k jeho B. Srdcu.“ (Vie et Oeuvres 4. vyd. 141. list)

Nuž, ale na spasenie duší dávajú sa nielen kňazi, ktorým je to povolanie, ale aj svetskí môžu sa starať o spasenie svojich alebo známych. Veď môžu apoštolovať dobrým príkladom, modlitbou, dobrou radou, posmeľujúc slabých, dakedy aj karhajúc ich, vôbec usilujúc sa na dobrú cestu vrátiť tých, čo z nej zišli.

Títo horliví kresťania sú výborní pomocníci kňaza. Ich robota je to, čo sv. Otec volá Katolíckou Akciou. Ich spolupráca je tým vážnejšia, tým viac ich treba, čím viac bojuje svet proti kňazskému účinkovaniu.

Teda nielen pre kňazov je toto prisľúbenie, ale pre kňazov a nekňazov, pre všetkých, čo pracujú na záchrane duší. To nech veľmi osmelí horliteľov B. Srdca!

Máš v rodine, medzi známymi, susedmi a i. neverca, neznaboha, alebo takého, čo nezachováva to, čo verí a chceš ho obrátiť – hľa, tu máš prisľúbenie, že „s podivným výsledkom budeš pracovať“ – ak si len sám výsledok nemúdro nepokazíš! Ale od toho ťa zachráni podmienka, ktorú Spasiteľ požaduje.

Podmienka prisľúbenia

Podmienka je: „keď sú len sami preniknutí útlou úctou k jeho B. Srdcu.“

Keď sa horlivý človek nemúdro, netrpezlivo chytá do roboty obrátiť koho – ľahko to pokazí. Koreň toho obyčajne to, že si myslí, akoby to od neho samého záviselo!

Nie! Pri obracaní duší je **dvojaké účinkovanie: naše a Božie**.

Naše je iba vonkajšie, Božie je vnútorné. My môžeme semä siať – ale ak Boh nedá slnka a dažďa, nebude z neho nič! Môžeš koho povzbudzovať, posmeľovať, poučovať – a len akoby si hrach na stenu hádzal! Iba v Božej moci je dotknúť sa srdca!

Boh sám je pánom srdc, pánom myslí. On pozná dušu do koreňa: jej slabosti, náklonnosti, jej predsudky, jej zlosť. On má čím posilniť slabosť, otupiť náklonnosť, vyvrátiť predsudky, ba aj zlosť premeniť. Má On sto spôsobov na to! Stačí malá choroba, akési nešťastie, akési udalosti, premeny, troška svetla zhora a – bez násilia pohne dušu ta, kde chce...

Slovom: Umenie obracať duše nie je ľudské. Môžem byť výrečným, hladkým, obratným, príkladným – to nestačí. Talent duše obracať je božský!

Súcejší sú pohnúť srdcia.

Nuž a práve tí, čo sú sami „peniknutí útlou úctou k B. Srdcu“, stávajú sa oveľa súcejšími pohnúť srdcia hriešnikov. Keď sa železa dotkneš magnetom, stáva sa magnetickým. Podobne aj duše, čo sú v užšom spojení so Srdcom Spasiteľovým preniká tá sila a moc nasv. Srdca, že vedia získať a obmäkčiť najzatvrdlejšie srdcia.

Ale takíto nech **aj postupujú ako B. Srdce od ktorého sa učia**: - nie násilím, nadávaním, nie prenáhle, hnevli, vrtkavo, tým by len pokazili vec; - ale na seba zabúdajúc, s anjelskou trpezlivosťou, rozmysliac si, či a kedy slovíčko povedať a ako, najviac však prosiac B. Srdce, aby ono vykonalo, čo sami nemôžu. A potom nech vytrvávajú tak, ako sv. Monika, ktorá za 18 rokov prosila i vyprosila obrátenie svojho syna, veľkého Augustína.

Teda, „keď je kto preniknutý útlou láskou k B. Srdcu“, to je aj zárukou, že obrátenie milej duše – sám prenáhlenou, nemiestnou horlivosťou (v čom môže byť aj kus sebeckva) nepokazí!

Využi to umenie!

Hej, srdečná, útla úcta k B. Srdcu dáva umenie dotknúť sa duše, lebo vnuká samú lásku B. Srdca; okrem toho priťahuje na apoštolovanie mimoriadne milosti.

A či my nemáme tiež okolo seba zabúdené ovečky, ktoré by sme radi priviedli k B. Srdcu?! Nemáš, či nevďačné dieťa, či neverného muža, nevernú manželku, či otca neverca, matku, brata, sestru, rodinu, priateľa, suseda, čo nežijú podľa viery?!

Chyť sa teda aj ty tohto prisľúbenia a aj ty skúsiš sám na sebe, že „tí, čo sa dajú na zachraňovanie duší, budú vedieť umenie dotknúť sa i najzatvrdlejších srdc a s podivným výsledkom budú pracovať – keď sú len sami preniknutí útlou úctou k jeho B. Srdcu!“

Kňazom dám milosť...

Páter Karol Mullaly S.J., horlivý apoštol v New Yorku, podáva nám živý opis obrátenia istého hriešnika:

Raz ma volali v strašnej búrke neskoro v noci do nemocnice k chorému na smrť. „Lúto mi je, že som prinútená v takej búrlivej noci vás volať“, povedala opatrovkyňa, protestantka, kým som jej podával dažďom premoknutý kepeň. „Hlavne preto vás ľutujem, lebo pochybujem, či budete môcť, velebný pane, tvrdohlavého chorého na dobrú cestu napraviť. Ved' ako počul, že som poslala po kňaza, obsypal ma kliatbami a výčitkami.“

„Kdeže je?“ – pýtam sa, kým kým si obliekam biely špitálsky kabát, ktorý mi skoro nanútila.

Skrúšenou modlitbou obrátil som sa k B. Srdcu Ježišovmu a vošiel som bez okolkovania k nešťastlivému. Mal mor!...

Oči mu sedeli hlboko v jamkách. Mrzko ich vyvalil na mňa.

Ktože vás volal? – osopil sa na mňa chrapľavým hlasom. – Keď budem vás alebo kohosi z vašej fajty potrebovať, odkážem vám. Teraz sa len berte. Nechcem, aby ste ma obťažovali!

– Vy kňazi – dodal chorý, - chcete iba peniaze! – Peniaze? – odpovedal som spokojne. – Netreba vám nič platiť. Vy ste v nebezpečenstve, že zomriete v takej chorobe, od ktorej všetci utekajú. Keď lekár alebo opatrovníčka vkročí do tejto izby, zostanú končá postele stáť, lebo sa boja, že aj ich sa chytí táto choroba.

Pri týchto slovách podložil som ruku pod vankúš, zdvihol umierajúceho a objal som ho. – Peňazí nemáte. Ale ja chcem to, čo máte: alebo vašu dušu alebo vašu chorobu! Z týchto dvoch vecí, ktorú mi darujete?

Uprel som zrak na vychudnutú tvár chorého a zbadal som náhlu premenu na ňom. Obmáknutým hlasom mi povedal:

- Prečože sa vystavujete nebezpečenstvu, že sa vás chytí moja choroba?!

- Lebo som kňaz a živo túžim po vašej duši. Spomínali ste peniaze. Ja si však viac vážim, vašu dušu, ako všetky bohatstvá a poklady sveta.

Potom som sa ho vypytoval o jeho minulom živote. Zas som mu hovoril o milosrdenstve Božom.

A keďže som priniesol so sebou Ježiša v Prev. Sviatosti, podal som ho novému kajúcnikovi, na ktorom bolo vidieť úprimný žiaľ. Potom som mu zavesil na krk medailónik matky Božej P. Márie. Do vychudnutých rúk dal som mu ruženec. Tej, ktorej sláva je, že ju „útočísťom hriešnikov“ voláme.

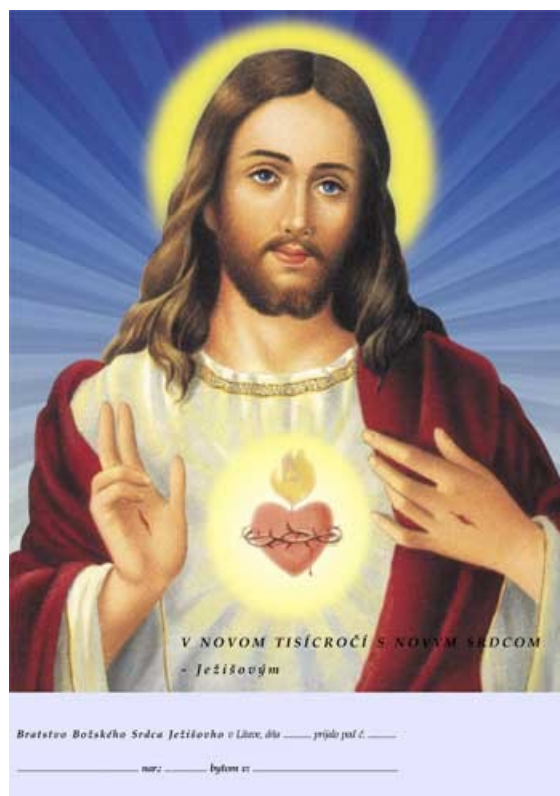
Keď som sa odoberal, zazrel som, ako sa mu skotúľali tvárou dve veľké slzy.

Zas som sa stretol s opatrovkyňou. Keď mi podávala mydlo a iné na dezinfekciu, povedala: „Páter, kedy sa len, vy kňazi, naučíte bez potreby nevydávať sa nebezpečenstvu – utržiť si nákazlivú chorobu?“

Usmieval som sa a vyšiel som zas do krutého víchru. Ale čo ako hučal a zúrilo, nemohol ma odvrátiť od myšlienky, že Božské Srdce zas jednu dušu vytrhlo z diablových pazúrov.

Opatrovkyňa onedlho prestúpila na katolícku vieru, azda práve na orodovanie tej duše, ktorú zachránila.

(Posol B.S. 1933, 402)

Jedenáste prisľúbenie:

„Mená tých, čo túto pobožnosť rozširujú, zapísané budú do môjho srdca a nikdy nebudú vytreté z neho.“

Toto prisľúbenie je *pre horliteľov a horliteľky B. Srdca*. Prvých desať bolo všeobecne pre ctiteľov B Srdca: toto je pre jeho apoštolov, misionárov. A toto prisľúbenie je ich *zlatá nádej*, ich milá potecha, ich šťastie – veď je nesmiernej hodnoty.

Ich mená zapísané budú do môjho Srdca.

Horliteľ myslí na B. Srdce, lásku mu preukazuje. Ale nie je spokojný s tým, že si ho sám ctí, ale usiluje sa i myseľ a srdce iných získať B. Srdcu; zato sa modlí, zato apoštoluje, toto sľubuje B. Srdcu. Slovom, *horliteľ zapísal si* meno Ježišovo do svojho srdca!

Ký div, že preverný a prebohatý Spasiteľ z vd'ačnosti tiež zapisuje jeho meno do svojho Srdca naveky. Veď on sa nedá vo veľkodušnosti nikomu prevýšiť!

A čože to znamená: zapísaným byť do Srdca Ježišovho? – *Ked' nám je kto zapísaný do srdca, to značí*, že pamätáme na neho, že radi myslíme na neho, že nám je ozajstný, osobitný a nielen obyčajný priateľ.

Nuž ale „verný priateľ je silná ochrana: a kto ho nájde, našiel poklad. Vernému priateľovi sa nič nevyrovná: a niet hodnej váhy zlata a striebra naproti cene jeho vernosti“ (Sirach 6, 14)

Ked' je to pravda o priateľstve ľudí, čože povedať o priateľstve Božom? Veď ľudia sú obmedzení všeličím, okolnosťami a biedou, hoci majú i najlepšiu vôľu. Ale u Boha nieto obmedzenia: všetko je v jeho rukách! *Jeho priateľstvo, jeho láska je priateľstvo*

nesmierneho Stvoritel'a a Pána svetov; Toho, ktorý všetko opatruje a spravuje; je to priateľstvo Najmocnejšieho, Najbohatšieho, Najlepšieho!

Keď mi teda Ježiš zapíše meno do Svojho Srdca – iste pocítim jeho všemohúcu vernosť: v ňom nájdem svoj poklad a svoju ochranu; všetkým ma obohatí, čo mi je dobré; a zachráni ma od všetkého, čo je zlé. Iste sa môžem spoľahnúť na neho.

A potom spoľahlivé priateľstvo mocného prináša ***pokoj a radosť***. Akože sa teda môže priateľ B. Srdca tešiť! Radosťou rásť! A keď som tu na zemi osobitným priateľom – budem to iste i v nebi! Preradosná myšlienka!

A nebudú nikdy vytreté.

Zapísaným byť do B. Srdca a nebyť nikdy vytretým znamená celkom osobitne mať zaručené spasenie! Čie meno je zapísané v B. Srdci, je zapísané v „knihe života“. Ved' čože je pravá kniha života, ak nie Srdce Ježišovo? „Dievka moja, chcem ti dať čítať v Knihe života, kde je veda lásky“, vravel Ježiš sv. Margite a ukázal jej svoje Srdce.

Pravda, čože by osožilo byť zapísaným a potom vytretým z Knihy života? Toto sa nestane jeho horliteľovi: „Ono mu nedá zahynúť“, „zabezpečí jeho spasenie!“

Divíš sa veľkosti prisľúbenia?

Nediv sa. Kto rozširuje pobožnosť k B. Srdcu horlivo, ako to vec zasluhuje: zaistí uje si vytrvalosť v dobrom a konečné víťazstvo.

Ved' táto horlivosť predpokladá, nielen že sa dotýčný bojí a chráni hriechu, ale aj to, že živo túži páčiť sa Bohu a iných k jeho láske privádzať. Nuž, ale či jesto lepšej prípravy na spasenie? Netreba mu leda vytrvať a – iste obsiahne spasenie.

Teda niet sa čo diviť prisľúbeniu B. Srdca – ale hej, zvelebovať jeho štedrosť.

Akože šíriť pobožnosť B Srdca?

a.***Slovom*** môžeš veľa dosiahnuť! Môžeš odporúčať zasvätenie rodín (toto jedno, koľko roboty by už dalo!), potom pobožnosť prvých piatkov, zmierujúce sv. prijímanie a iné spôsoby úcty B. Srdca

. Odporúčaj knihy a časopisy, čo poučujú o Srdci Spasiteľovom. Naporúdzi je ti najmä mesačník Posol B. Srdca, ktorý mesiac, čo mesiac poučuje, povzbudzuje a vedie k tomu preláskavému Srdcu.

Koľko môžu takto slovom apoštolovať za B. Srdce rodičia (najmä matka!) v rodine, katechéti a učitelia v školách, duchovní na kazateľnici, priatelia a známi medzi sebou! Pravda, nesmie sa tu človek báť ani obety... Pre milého nič ťažkého!

b.***Skutkom*** môžeš tiež veľa vykonať za úctu B. Srdca! Napr. zbierať predplatiteľov na knihy, na časopis B. Srdca. Ba už aj tým, že takú knižku alebo Posla B. Srdca necháš na stole, aby ho hostia, rodina a návštevníci videli, pozreli. Môžeš ho aj vypožičať známym alebo predplatiť chudobnejším a pod..

Zas môžeš šíriť obrázky B. Srdca, jeho obrazy, sochy. V Holandsku posielajú niektorí takéto veci do pohanských misií, aby šírili pobožnosť B. Srdca Ježišovho u novokresťanov. Láska je vynachádzavá...

c.***Modlitbou*** je najľahšie apoštolovať; všetkým je to prístupné. Apoštol B Srdca prosí, aby všetci ľudia poznali Pánovo Srdce a láskou sa mu odplácali – aj neverci, pohania, nekatolíci.

Ráno obetuje B. Srdcu všetky svoje skutky na úmysel B. Srdca. Pri všetkom, čo

dobre robí a zlého, čoho sa chráni, má úmysel: „*radosť urobiť B. Srdcu a potešiť ho za svoje a za cudzie hriechy!*“ Láska je aj tu vynachádzavá!

V akej miere teda všetci môžu byť apoštolmi. Hej, B. Srdce si vrúcne žiada aby sme jeho úctu šírili aj u iných, boli apoštolmi tejto úcty.

Teda rozšír srdce! *Bud' nielen ctiteľom B. Srdca, ale aj jeho horliteľom, horliteľkou!*

Spokojný útulok apoštolov B. Srdca.

S p o k o j n ý ú t u l o k. – P. Felici S.J. celý život horlivo rozširoval úctu B. Srdca. On bol hlavný zakladateľ Bratstva Srdca Ježišovho.

Keď sa priblížila jeho posledná hodina (29. novembra 1818) pýtali sa ho spolubratia, či sa nebojí, či ho niečo netrápi:

Odpovedal im Pekne: „Som v srdci Ježišovom a – spokojný som!“

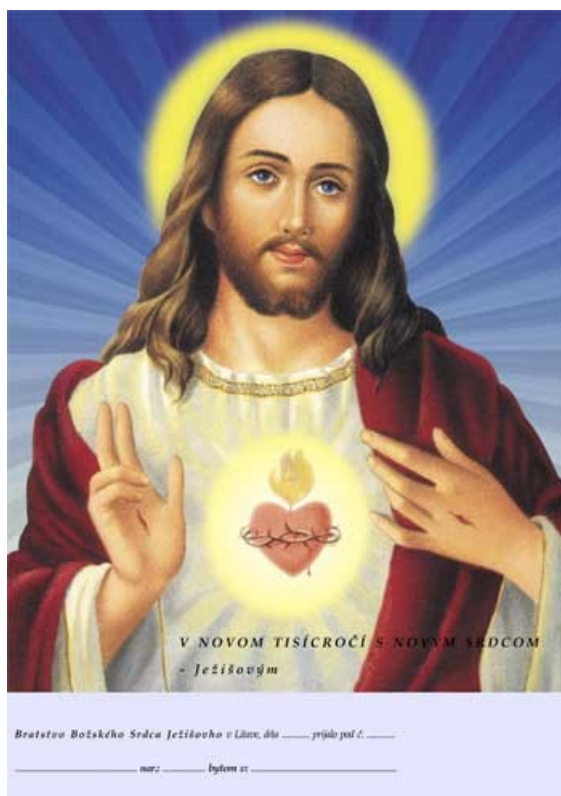
To boli spolu ostatné slová 92 ročného starca.

Veľmi úzkostlivý – bez úzkosti pri smrti. – Kupec so železom Ján Mair z Fulpmes v Tirolsku bol známy ako veľký ctiteľ B. Srdca a apoštol častého sv. prijímania. Ako sa dobre rozumel kupectvu, rovnako vedel múdro hovoriť o duchovných veciach a rozširovať úctu k B. Srdcu

. Nuž a tento svetský apoštol B. Srdca, hoci bol naozaj múdry a spokojný človek, mával veľa úzkostí v duši. Neraz ho veľmi mučilo, v akom stave je jeho duša; zas ho trápil strach pred súdom Božím.

Ale pri smrti – nebolo po jeho úzkostlivosti ani stopy! Vtedy ho Pán v dobrote svojho Srdca zbavil každej starosti a strachu podľa slov sv. Margity Alacoque: „Ó, ako sladko je zomrieť tým, čo v živote uctievali to Srdce, ktoré bude našim Sudcom.“

(Posol B.S. 1935, 409)

Dvanáste a či

VEĽKÉ PRISŤÚBENIE

Vysvetlili sme si 11 prisťúbení B. Srdca. Ešte nám ostáva dvanáste. Ostatné je, ale najvážnejšie: preto, že sa nám tam veľké veci sľubujú a čo sa sľubuje, ľahko sa dá obsiahnuť. Preto si toto veľké prisťúbenie aj presnejšie vysvetlíme.

Veľké prisťúbenie je v liste, ktorý sv. Margita Alacoque písala svojej bývalej predstavenej, matke De Saumaise v meste Dijon vo Francúzsku r. 1688. (Vie et Oeuvres 4. vyd., list 86, II. 397.) Doslovne a čo najakurátnejšie nanovo ho podávame po slovensky.

„Z prekypujúceho milosrdenstva svojho Srdca sľubujem ti, že jeho všemohúca láska udelí milosť konečného pokánia všetkým tým, čo budú prijímať v prvé piatky deväť mesiacov za sebou – že neumrú v mojej nemilosti, ani bez prijatia ich sviatostí, lebo moje Božské Srdce stane sa im bezpečným útlkom v ostatnej chvíli.“

Hodnovernosť veľkého prisťúbenia je jasná z toho, čo sme povedali všeobecne o všetkých prisťúbeniach. Prečítajte si to ešte raz!

Isté je, že svätosť osoby (sv. Margity) uzaviera, teda aj dokazuje, že ju **skutočne Spasiteľ poslal** šíriť úctu k jeho B. Srdcu. Cirkevné vrchnosti tiež dovoľujú kázať o veľkom prisťúbení. Múdremu to stačí.

Ale teraz je aj zbytočné veľmi to zdôrazňovať, keď bula svätorečenia sv. Margity úplne uvádza slová veľkého prisťúbenia!

Veľkým sa volá prisťúbenie, lebo sľubuje veľkú vec: ubezpečuje nás, že sa budeme tešiť nevýslovnému šťastiu a to celú večnosť, t.j. uspokojuje nás o spasení. Vysvetlíme si ho teraz presne, berme jeho slová na vážky.

Má, ako by 3 časti, ktoré ľahko rozoznať:

I. úvod, II. podmienku a III. sľúbenú milosť.

Najprv len o prvej časti, o úvode.

I. Úvod veľkého prisťúbenia

Úvod je krátky, ale významný: „Z prekypujúceho milosrdenstva svojho Srdca sľubujem ti, že jeho všemohúca láska udelí...“ Toto je koreň prisťúbenia, z ktorého vyrastá. Čože chce vlastne Spasiteľ týmito úvodnými slovami?

1. Spasiteľ chce, aby ozaj do očí bila milosť, ktorú ide prisťúbiť; chce vzbudiť osobitnú pozornosť sv. Margity, aj našu.

Preto spomína napred, že to, čo sľubuje, zakladá sa na prekypujúcom milosrdenstve a všemohúcom úsilí jeho lásky. Akoby hovoril: „Nie je to obyčajná, menej významná vec, ale **čosi neobyčajného**; čosi takého, čo bude celkom **osobitne hodné** jeho dvoch Božích vlastností: milosrdenstva a lásky!

2. Spasiteľ chce týmito slovami, aby sme to, čo nám ide sľúbiť, ľahšie uverili. Ved' poukazuje na najistejšiu záruku svojho Božského slova: na prekypujúcu mieru milosrdenstva, ktoré je už v sebe nekonečné a na všemohúcnosť svojej lásky. Väčšej záruky niet!

3. Spasiteľ chce týmito slovami aj obrániť prisťúbenie. Ved' tieto prvé slová sú

najlepšou odpoveďou na ťažkosti proti nemu.

Hej, sú ľudia, ktorí sa divia, že Spasiteľ takú *vyunikajúcu priazeň* a prevzácnu milosť viaže ku skutku pobožnosti, ktorý je *dost' ľahký*.

Takéto prisľúbenie Spasiteľa vraj bolo by akousi *márnotratnosťou*. Ved' medzi podmienkou a preveľkým prisľúbením je vraj *pravá priepasť*.

Odpoveď: Hej, bez okolkovania odpovedáme: Pravdu máte, medzi podmienkou a prisľúbenou milosťou je istotne ozajstná priepasť! Ale práve preto hovorí Spasiteľ, že toto prisľúbenie robí v prekypujúcom milosrdenstve svojho Srdca a že je to dar všemohúcej lásky! T.j. tú priepasť vyplňa „všemohúca láska“ a „prekypujúce milosrdenstvo jeho Srdca!“

Týmto ostatnými slovami poučuje nás sám Spasiteľ, že obyčajné milosrdenstvo Srdca Ježišovho nestačilo by nám dať toľké šťastie, ale treba mu bolo prekročiť obyčajnú mieru: nad mieru dalo takýto dar! A vôbec ani nieto príkladu, že by Spasiteľ bol niekedy už za jednorazové vykonanie akejsi veci dal toľké prisľúbenie. Toto je jediný príklad!

Kto si to uváži, iste sa uspokojí!

Pravdaže, keď my biedni ľudia berieme za mieru len svoju neveľkú múdrosť a obmedzené milosrdenstvo – potom istotne nevieme si rady s týmto Spasiteľovým prisľúbením.

Kto neverí v lásku môže sa azda aj pohoršiť. *Ale tí, čo zrozumeli B. Srdce. Božskú lásku, rozumejú ho!*

Úvodné slová sú teda mocným základom prisľúbenia. Sú koreňom, z ktorého ono vyrastá.

Ešte jedno je potešujúce v úvodných slovách „*všemohúca láska jeho Srdca*“. Ved' či tieto slová nedávajú nám právo pomyslieť si: „Keby vyplnenie prisľúbenia niekedy požadovalo, aby sa rovno jeho *všemohúcnosť* do veci zamiešala, jeho láska by neváhala urobiť tento zázrak?!“

Hej, široký obsah týchto slov a ich slávnostné vyslovenie dávajú právo takto si ich vysvetľovať (hoci i bez zázraku môžu sa vyplniť).

Vidíme, že prisľúbenie stojí na silných základoch. Tieto sú: p r e k y p u j ú c e m i l o s r d e n s t v o B. Srdca a Jeho v š e m o h ú c a l á s k a !

II. Podmienka veľkého prisľúbenia.

1. Videli sme, že koreň, z ktorého vyrastá veľké prisľúbenie: je prekypujúce milosrdenstvo B. Srdca a jeho všemohúca láska! Teraz si pozrime podmienky, pod akými nám prisľúbenie dáva. Spasiteľ hovorí:

„V prekypujúcom milosrdenstve svojho Srdca sľubujem ti, že jeho všemohúca láska udelí *všetkým tým, čo budú prijímať v prvé piatky deväť mesiacov za sebou..*“

Čože požaduje Spasiteľ vo veľkom prisľúbení, čo je jeho podmienkou? Prijímať v prvé piatky deväť mesiacov za sebou.

To je jednoduchá vec.

Napr. keď vo februári začínam, treba mi prijímať v prvý piatok vo februári, marci, apríli, máji atď. nevynechajúc ani jeden mesiac až do prvého piatku v októbri, vrátajúc aj tento.

Rovnako treba rátať, keď začnem iný mesiac.

2. *Teda nesplnil* by podmienku veľkého prisľúbenia B. Srdca, keby kto za sebou 9 prvých nediel prijímal. – Spasiteľ jasne požaduje piatok, t.j. deň v ktorý za nás trpel. Nik nemá práva meniť jeho podmienku!

To samé platí, keby kto osem prvých piatkov a jednu prvú nedeľu prijímal na doplnenie deviatnika; nesplnil by podmienku!

Nevravte, že je to príprisa – že dobrota Spasiteľova prijme aj prvú nedeľu za prvý piatok.

3. **Vo veciach, ktoré závisia len a len od veľkodušnosti darcu, treba sa každého slova presne držať!** Tým väčšmi, keď ide o tak neobyčajné prisľúbenie, nemá nik právo ani najmenšie meniť na podmienke.

Rovnako nepravte, že **prijímanie ako prijímanie**, nech je hocktorý deň; že prijímanie v prvú nedeľu **nie je menej hodné** od prvopiatkového.

Pravdaže je rovnako hodné. Ale tu nejde o **hodnotu** prijímania, ale o výnimočnú **milosť a či výsadu**, ktorá vlastne nie je výsledkom sv. prijímania – ale ako Spasiteľ podotkol: prekypujúceho milosrdenstva a všemohúcej lásky jeho B. Srdca. Nemožno ho obsiahnuť iba svedomito dodržiavajúc podmienky, ako ich Spasiteľ ustanovil.

Či Spasiteľ neustanovil **sv. prijímanie** za hlavnú podmienku? – Hej! – Teda krížová cesta alebo ruženec nestačí miesto neho.

Či neustanovil **deväť** prijímaní? – Hej! Teda 8 nestačí.

Či neurčil **prvé piatky** mesačné? – Hej! – Teda neslobodno ich zamieňať nedeľami alebo sobotami.

Či nežiada 9 prvých piatkov **za sebou**? – Hej! – Teda keď sa pretrhnú, nemôžeš mať nárok na obsiahnutie sľúbenej milosti.

4. Ale čo, keď povedzme **Veľký piatok padá na aprílový prvý piatok**? Vieme, že na Veľký piatok nemožno prijímať. Či sa tým teda pretrhuje veľký deviatnik, keď kto začal, aby obsiahol veľké prisľúbenie B. Srdca?

Niektorí hovoria, že tu nie je ožastného pretrhnutia. Ved' Spasiteľ ani si nežiada v tento piatok sv. prijímania. (Lebo chce, aby sme zachovávali poriadok v jeho Cirkvi, ktorá ten deň nedovoľuje sv. prijímania, iba ťažko chorým). Teda tento prvý piatok je – ako by ho nebolo. Jednoducho vypadá. Teda nasledujúci mesiac treba spokojne pokračovať vo veľkom deviatniku. To je náhľad niektorých.

Iní však zdôrazňujú, čo sme skôr povedali: „Vo veciach, ktoré závisia len od **veľkodušnosti** darcu, treba sa držať presne každého slova!“ Preto je vraj daromné a neužitočné hádať sa o tomto prípade, keď Spasiteľ tak jasne požaduje deväť prvých piatkov za sebou. Nemali by sme sa vraj odvážiť nato, ale skorej pre **istotu znásobiť** a pristupovať každý prvý piatok k sv. prijímaniu, okrem keď Veľký piatok padá na ten deň.

Pravdaže, toto je najistejšie!

Menšie otázky o podmienke.

Na úplné uspokojenie prinášame ešte menšie otázky o podmienkach veľkého prisľúbenia.

1. Na aký úmysel treba obetovať sv. prijímanie?

Na ten úmysel, ktorý chcel mať Spasiteľ, t.j. na česť a **na zmierenie** B. Srdca. Ved' ho toľkí urážajú, najmä v Najsvätejšej sviatosti.

Zmierovať Božské Srdce, čiže odprosovať ho a dávať mu vynáhradu svojou láskou – to je špič úcty k B. Srdcu. To si žiada B. Spasiteľ, ako to zjavil sv. Margite. Bez toho niet pravej úcty k B. Srdcu.

Teda tieto prvé piatky obetuj, aby si **potešil** B. Srdce Ježišovo zato, že ho toľkí zaznávajú, ba prenasledujú. Týmto prvými piatkami **odprosujes ho, dávaš vynáhradu** i za svoje i za cudzie hriechy.

Ale stačí tento úmysel spraviť **prvý raz** pre všetkých 9 piatkov. Netreba ho obnovovať každý raz. – Kto teda napr. každý deň alebo každý piatok prijíma a potom zbadá, že prijímal v prvý piatok, nech len zostane spokojný. Vec je v poriadku.

2. *Či môže človek aj na iný úmysel obetovať prvopiatkové prijímanie?*

Hej, okrem úmyslu uctiť si B. Srdce a zadost'uchiniť mu, môže sa aj na iný úmysel spraviť. Teda napr. aj na česť Sedembolestnej a i., za duše v očistci, za akúsi milosť pre živých, pre seba a i. Čo treba robiť, keď kto pretrhol 9 piatkov?

Nanovo ich začať!

Práve preto, aby človek **nezabudol** na ktorési prvopiatkové prijímanie (veď musia byť za sebou), dobré je dohodnúť sa s druhými a pripomínať si ho spoločne, keď sa blíži. Deti nech prosia matku, aby im nedala zabudnúť.

Preto je tiež dobre, keď sa vo farnosti slávnostne odbavúva prvý piatok alebo keď sa 9 prvých piatkov aspoň raz spoločne vykoná. Vtedy sa tak ľahko nezabudne.

Veľmi odporúčame napísať si na obrázok B. Srdca, ktorý rok a mesiac začali a po skončení si zas zaznačiť, že ste si 9 prvých piatkov svedomite odbavili. To vám bude **milý dokument**. Iní si zapisujú zas každý mesiac, že prijali sv. prijímanie v prvý piatok ten a ten deň.

Ten obrázok vás poteší v chorobe, najmä pri smrti, keď prosíte, aby vám ho dali do ruky. To bude pekná a milá radosť, že ste si to vykonali (hoci aj niekoľko ráz) – lebo vám pripomenie prisľúbenie premilosrdného B. Srdca.

4. **Chorľavým a starým** a tým, čo sa boja prechladnutia, radíme tento veľký deviatnik **marcovým** prvým piatkom začať a **novembrovým** ho skončiť. Vtedy človek vyhne najchladnejšiemu počasiu a nebude musieť preň pretrhnúť veľký deviatnik.

5. **Či treba v tom samom kostole prijímať** týchto 9 prvých piatkov? Nie. V hocktorých aj v rozličných katolíckych kostoloch možno si ho odbaviť.

6. *Či treba každý raz ísť aj na sv. spoveď?*

-- Nie, len nech sme v posväcujúcej milosti. Stačí, aby sme nemali na svedomí ťažký hriech. Keď sa kto nedávno spovedal a nemá nový ťažký hriech, netreba, aby sa na prvý piatok nanovo spovedal!

7. **Ale čo, keď ktorési sv. prijímanie bolo nehodné**, - t.j. v povedomí ťažkého hriechu?

Vtedy treba nanovo začať deviatnik po dobrej spovedi – lebo Spasiteľ požaduje istotne iba dobré, platné sv. prijímania!

8. **A či treba aj na sv. omši byť?** – Odporúča sa, ale nie je predpísané. **Prečo práve v piatok prijímať?** Pri veľkom prisľúbení požaduje Spasiteľ 9 sv. prijímaní a to v prvé piatky. Tu sa pýta človek: Prečo vyvolil Spasiteľ práve piatok a nie iný deň, napr. nedeľu?

1. Netreba veľa hlavu lámať, aby sme nahliadli, že piatok sa na to najlepšie hodí: **je to ozaj deň B. Srdca**. Ako je nedeľa deň Pánov a štvrtok je deň Najsvätejšej sviatosti, tak je piatok deň B. Srdca.

Veď piatok nám pripomína nekonečnú lásku jeho B. Srdca, t.j. **veľký boj, veľké víťazstvo a veľkú obeť Spasiteľovu na Veľký piatok**.

V piatok si dal pribiť ruky a nohy, aby z lásky krvavými písmenami zapísal nás do svojich rán.

V piatok dal si **otvoriť Srdce**, aby nám pripravil útulok.

Piatok je deň, keď Ježiš spravil **testament** na kríži. A v tomto testamente nám poručil P. Máriu za Matku a krv svojho Srdca dal za výkupné.

Piatok je deň, keď premôžuc smrť, predpekliem premenil v raj, keď sa Lucifer zatriasol na svojom tróne a celé peklo sa prestrašilo.

Nuž pre toto je Ježišovi najmilšie v piatok otvárať poklady milostí a najvyberanejšej lásky všetkým, čo ho ten deň osobitným spôsobom uctia.

2. **Piatok** a nie nedeľu **vyvolil si Ježiš aj za sviatok svojho B. Srdca** a výslovne sľúbil, že v ten deň hojne vyleje milosti svojho Srdca.

3. Možno, že aj preto si ho vyvolil, aby sme mu tým väčšmi a tým ľahšie **preukázali aj svoju lásku** akousi obetou v deň jeho zvrchovanej lásky. Veď, keď Spasiteľ žiada 9 sv. prijímaní v **obyčajný**, robotný deň, aký je piatok – nejde to bez obiet a niekedy aj bez veľkých obiet. Ale – dačo za dačo!

4. Keď veriaci takto, v obyčajný prvopiatkový deň idú na sv. prijímanie, tým väčší je to **triumf jeho Srdca** nad neznabožstvom, nad hmotárstvom a pohanstvom posledných storočí, ktoré chcú ľudí celkom odcudziť od Cirkvi, od nadprirodneho života. Tým väčšie je aj víťazstvo nad bludárstvom janzenizmu, ktoré za časov sv. Margity a donedávna rovno odťahovalo veriacich od sv. prijímania – vraj z úcty k nemu! (Diabolské kopyto!)

Spasiteľ **chce teda i tým odstraňovať chladnosť a nedbalosť**, keď práve na deň svojho Srdca – v piatok – požaduje sv. prijímanie.

5. Požadujúc 9 piatkov a to 9 prvých piatkov v mesiaci – teda skoro celý rok – **chcel nás takto aj pritiahnuť častejšie sa približovať k nemu vo sv. prijímaní**, aby sme sa zas naň navykli. A podistým chcel tým aj pripraviť časy, ktorých sme sa už dožili, kde zas toľkí veriaci ako **prví kresťania** aj každý deň pristupujú k prameňu sily, potechy a lásky, k Eucharistii a **v nej sa spájajú s jeho živým Božským Srdcom!**

Lebo, veď, kdeže máme Božské Srdce? Kde ho nájdeme? Nie kdesi za horami, za dolami, za deviatimi morami – ale vo sv. prijímaní.

Teda približujme sa radi k B. Srdcu v prvé piatky, t.j. v deň B. Srdca! Urobme to aspoň toľko ráz, ako si to žiada, t.j. 9 prvých piatkov – aby sme si tým zaslúžili jeho preveľkú milosť, že umrieme v jeho láske a nie v jeho nemilosti. Toto je **najväčšia milosť na svete!**

Pre koho je veľké prisľúbenie?

1. Spasiteľ hovorí sv. Margite: „Sľubujem...**všetkým** tým, čo budú...“ Teda veľké prisľúbenie je pre každého katolíka, čo už môže rozum upotrebiť, lebo každý môže splniť podmienky. Spasiteľ nikoho nevyníma – všetkých povoláva.

Ako kedysi kázuc v Galilei volal: **Pod' te ku mne všetci** – tak aj tu v zjavení všetkých volá slovami: „Sľubujem...**všetkým**.“ Obracia sa na všetkých, aby všetci mysleli na to a usilovali sa získať túto veľkú milosť.

„Všetkým“, povedal. Teda bohatým a chudobným, chlapom a ženám, deťom a starcom, spravodlivým a hriešnikom; slovom všetkým, ktorým treba spasť si dušu, peklu uniknúť a nebo obsiahnuť.

2. Premilostivý Ježiš pre každého stal sa človekom, pre každého žil, pre každého umrel, pre každého je v Najsv. Sviatosti, **každého nosí v Srdci, preto nikoho nevyníma, nevytvára – iba kto sám chce.**

Ale či je to nie strašná škoda, seba samého vytvárať z toľkého prisľúbenia? Obráť sa o toľkú potechu v živote a vo smrti?! Nie je to veľká ľahkomyselnosť? nedbalosť? lenivosť?

Keby šlo o diamanty, o zlato, o milióny, - ej, zaraz by sme oboma rukami siahli po nich. A keď ide o vec, popri ktorej ešte aj diamanty, milióny a zlato sú iba blato – tam sme niekedy tak nerozumne ľahkomyselní, nedbalí, leniví! Tam ľarbavo zaostávame! Strašná zadubenosť ľudská! Len čo môžeme ohmatať, len to nám bije do očí, len to nás ťahá. Nie je to akési nerozumné **hmotárstvo**?

Keď ide o zemskú lásku, čo všetko vykoná človek. Tam sa nejedná, neráta, ale obetuje. – Ale keď ide o Večnú lásku, zaistiť si ju naveky, o Lásku prešľastnú, bez konca, o

lásku k samej Kráse a Dobrote – tu sme slepí, hluchí, bez citu, tupí, zadubení, nerozumní...
Odpusťte, hej, hlúpi ako peň!

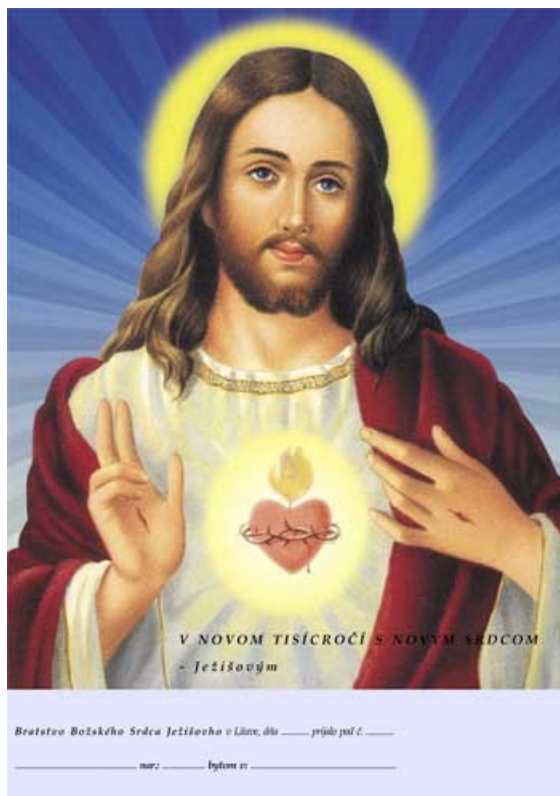
Ale lievikom rozumu nikomu nenaleješ! Darma slepému ukazuješ a hluchému hovoríš.

.. Ved' naostatok môžeš sa aj bez veľkého prisľúbenia spasit' – ale či rozumný človek zanedbá takúto milosť, takúto istotu, hoci len, aby sa potešil a uspokojil?

A láska k Ježišovi je nič, aby si ani o ňu nedbal?

Či zavrieš svoje srdce, keď On svoje tebe otvára?...

Teda rozum do hrsti – aby aj pre teba bolo to premilosrdné prisľúbenie B. Srdca!
Božské Srdce Ježišovo, osviet'že nás, pohni naše ťarbavé, necitné srdcia!

III. Sľúbená milosť.

1. Čo sa nesľubuje vo veľkom prisľúbení?

Spasiteľ povedal sv. Margite, ako sme to už skôr uviedli:

„Z prekypujúceho milosrdenstva svojho Srdca sľubujem ti, že jeho všemohúca láska udelí ***milosť konečného pokánia... – že neumrú v mojej nemilosti, ani bez prijatia ich sviatostí; lebo moje B. Srdce stane sa im bezpečným útulkom v ostatnej chvíli.***“

Z týchto slov jasne vidieť, ako Spasiteľ sľubuje vo veľkom prisľúbení, že kto vyplní podmienku, neumrie v jeho nemilosti, teda bude mať šťastlivú hodinku smrti, slovom zaistiť si spasenie duše.

Aby sme toto všetci, aj menej učení, dobre pochopili, dobré bude s najväčšou jasnosťou si vysvetliť, čo sa nám sľubuje, ale aj to, čo sa nesľubuje. Ved' protivy, keď sa vedľa seba postaví, jasnejšie bijú do očí.

Nuž veľké prisľúbenie nezabezpečuje nás, že nepadneme zas do hriechu. To nijako nemožno z neho vyčítať. Ono nám nezaručuje, že nezhrešíme, ale hej konečné pokánie, dobrú šťastlivú smrť v milosti Božej. Toto je jasné, keď sa pozorne číta prisľúbenie a neberie sa ani **priširoko**, ani **priúzko**.

Teda nie sme zaistení, že už nikdy ťažko nezhrešíme, ale máme záruku, že nezotrváme do konca v hriechu, ak sme mali nešťastie padnúť doň. Teda, ak po vykonaných 9 prvých piatkoch stratíme stav milosti Božej, **obsiahneme ho zas, skôr, ako prídeme pred súdnu stolicu Ježiša Krista**.

Krátko môžeme to povedať slovom, čo by sa mohlo zdať prismelým, keby ono nebolo iba vysvetlením samého prisľúbenia:

Veľké prisľúbenie nerobí nás proti hriechu zaistenými, ale nás robí naozaj neodsúditelnými. Pravdaže, vždy si treba tu domyslieť: ak sme len vyplnili všetky podmienky.

2. Čo sa sľubuje vo veľkom prisľúbení

1. Spasiteľ s akousi mimoriadnou žičlivou radosťou a srdečnosťou vykladá, vyratúva nám, čím nás chce odmeniť, ak vykonáme veľký deviatnik, keď hovorí:

„Z prekypujúceho milosrdenstva svojho Srdca sľubujem ti, že jeho všemohúca láska udelí **milosť konečného pokánia... že neumrú v mojej nemilosti, ani bez prijatia ich sviatostí: lebo moje B. Srdce stane sa im bezpečným útulkom v ostatnej chvíli**.“

Tu sa teda sľubuje **štvoro** vecí:

1. milosť konečného pokánia,
2. že neumrieme v nemilosti Ježišovej,
3. neumrieme bez svojich sviatostí,
4. nájdeme bezpečný útulok v B. Srdci v ostatnej chvíli.

Tieto štyri čiastky veľkého prisľúbenia ako by **postupne rástli**. Druhá čiastka je vysvetlením prvej. Tretia sľubuje obvyklý prostriedok získať si milosť, t.j. sv. sviatosťami sa zmieriť s Bohom. Štvrtá hovorí, odkiaľ čakať túto predivnú istotu v najvážnejšej chvíli, v ktorej sa človek najviac obáva: nuž samo B. Srdce bude našim útulkom v tú ostatnú rozhodujúcu hodinu!

2. „**Milosť konečného pokánia**“ znamená: umrieť v milosti Božej, t.j. neumrieť v nemilosti Božej. Veriaci to označujú prostučko a hlboko slovom „dobrá smrť“, „šťastlivá hodinka smrti“. Toto je **„nevýslovný dar“** Boží, ako to Tridentský cirkevný snem hovorí.

Nie je to hocijaký dar, ale najvyšší, najväčší zo všetkých – ved' bez neho (bez dobrej smrti) všetky iné dary by boli márne!

Ba toto nie je taký dar, že si ho rovno ani len zaslúžiť nemožno – iba poníženou modlitbou vyprosiť od Boha! Ved' ide o šťastie nebeské, t.j. Božské, ktoré vonkoncom presahuje ľudskú prírodu, teda podľa prírody, jej nijako nepatrí.

Už pred 1400 rokmi vyslovil snem v Orange vo Francúzsku: **„Pomoc Božiu aj znovuzrodeným (t.j. pokrsteným) a svätým treba vždy prosiť, aby mohli dobrého konca dôjsť alebo v dobrom až do smrti zotrvať!“** (Kánon 10. Denz. 13 N. 183)

Nuž a práve tento preveľký dar – ktorý si nemožno zaslúžiť, iba poníženou vyprosiť – sľubuje nám Spasiteľ „z prekypujúceho milosrdenstva svojho Srdca“, keď si odbavíme 9 prvých piatkov!

3. Zo slov snemu vidieť aj to, že **môžeme dvojako obsiahnuť šťastlivý koniec života**, dobrú smrť: alebo tým, že **v dobrom zotrváme**, alebo že – po upadnutí do hriechu – znovu sa k Bohu vrátíme, aby aspoň **koniec** nášho života bol **dobrý**.

Spasiteľ sľubuje: „neumrú v mojej nemilosti“, teda rovno sľubuje toto ostatné: dobrý koniec aj po upadnutí do hriechu. Ako vidieť, predovšetkým chce nás zabezpečiť proti slabosti ľudskej. Dáva to najmä pre hriešnikov! Sľubuje teda, že nedá zomrieť v ťažkom hriechu. Hľa, iste nezaslúžená milosť, ktorú nám vysvetlí iba milosrdenstvo B. Srdca, ako to Spasiteľ hovorí.

Pravdaže, môže to ešte **vyšším a výbornejším spôsobom splniť**, že pomôže v dobrom vytrvať. Veď veľká čiastka veriacich, keď si vykoná 9 prvých piatkov, usiluje sa v započatom dobrom vytrvať, B. Srdcu verným zostať a vše viac rásť v milosti a v láske. Takéto dobré duše pre veľké prisľúbenie tiež zomrú v milosti, t.j. obsiahnu dobrú smrť.

Na nich sa teda prisľúbenie vyplní vyšším a krajším činom. Veď to je oveľa väčšia vec hriechu byť zachráneným až do konca, ako v poslednej chvíli ujsť priepasti večného zatratenia. Toto je nielen jediná, pravda, prevzácna milosť dobrej smrti, ale **dlhá zlatá reťaz milostí**, ktoré dušu už tu nebeskými svadobnými skvostami krásia.

Teda či týmto, či predošlým činom sľubuje nám Spasiteľ ten nevýslovný dar šťastlivého konca – ktorý si zaslúžiť nemožno – a s ním večné, nevýslovné šťastie. **Hľa, ozaj kráľovské, Božské prisľúbenie!**

Istota veľkého prisľúbenia.

I. Neistota spasenia. P. Boh nám ľudom všeobecne nedal istotu spasenia – veď pri svojej náklonnosti na zlo, boli by sme iba **ľahkomyselnejší!** Táto neistota patrí už k ľudskému životu, ktorý je „skúškou“. Veď sme cestujúci. Ideme z vyhnanstva do otčiny, z časnosti do večnosti.

A či môže mať loďka na širom mori tú istotu, ako tá, čo už zakotvila v prístave?

Tí, čo už došli do otčiny, t.j. blahoslavení, vedia so všetkou istotou, že nikdy nestratia šťastie, ktorému sa tešia. Rovnako sú zas aj zatratení presvedčení o večnosti svojich múk.

Ale my – ešte na ceste – nemôžeme mať túto dokonalú, naprostú istotu, veď sme ešte ani neobsiahli, ani nestratili nebo.

Pravda, táto neistota nie je milá. Lenže je už zas hodne obľahčená tým, že pod hriechom sme povinní dôverovať Bohu, t.j. veriť, že nám dá potrebné milosti, aby sme obsiahli večné blahoslavenstvo.

II. Opovážlivá istota. Niektorí protestanti v 16. storočí opovážili sa medzi toľkými bludmi učiť i toto: Človek aj bez osobitného zjavenia Božieho môže vedieť a to isto, že bude spasený.

Nuž, toto je veľký blud. Preto ho odsúdil cirkevný snem v Tridente týmito slovami: „Keď kto povie, že iste a to s naprostou a neomylnou istotou obsiahne veľký dar konečnej vytrvalosti (v dobrom) – ak to len nevie z mimoriadneho zjavenia Božieho – nech je vylúčený“. (Kánon 16. Denz. 13 N. 826) Toto je učenie sv. Cirkvi.

Či sa však táto náuka Cirkvi neprotiví veľkému prisľúbeniu?

Nijako nie! Vidieť to už z toho, že sama Cirkev nie je proti nemu, ba ho odporúča.

III. Istota veľkého prisľúbenia. Snem odsudzuje toho, kto (bez osobitného zjavenia Božieho) tvrdí nielen, že bude spasený, ale že má o tom **istotu a to naprostú a neomylnú**. To sa odsudzuje, lebo je to opovážlivosť a vedie k ľahkomyselnému životu.

Ale to sa **netýka veľkého prisľúbenia**. Veď aj keď si kto s najväčšou pobožnosťou odbavil 9 prvých piatkov, jednako nemôže mať **naprostú a neomylnú** istotu o svojom spasení. To je ľahko nahliadnuť.

1. **Istota prisľúbenia opiera sa o zjavenie sv. Margite Alacoque.** Ale súkromné zjavenia svätých majú len **ľudskú** hodnovernosť, nikdy nie **Božskú**, ako pravdy viery. Teda

ani nedávajú naprostú a neomylnú istotu.

2. *Akúže istotu máme o tom, že sme dobre, t.j. v stave milosti vykonali 9 prvých piatkov?* Iba *mravnú* istotu, nie naprostú a neomylnú; máme *ľudskú* istotu, nie Božskú. Veď po slovách sv. Pavla nik nemôže byť naprosto a neomylný istý, či je v Milosti Božej – teda ani či hodne prijímal a tak či splnil všetky podmienky veľkého prisľúbenia.

Ale, chvála Bohu, i tá mravná, ľudská istota *stačí*. Veď v obyčajných, ľudských veciach nemáme tiež väčšej istoty ako ľudskej a spokojní sme.

Teda veľké prisľúbenie má predsa *dostatočnú istotu* že múdro robím, keď mu verím: ba natoľko dostatočnú, že by bolo opovážlivé neveriť v ňom.

Táto istota stačí, aby sme sa mohli uspokojiť a už nemali pochybnosti; ale zas nás chráni od opovážlivosti, lebo je to nie istota naprostá a neomylná (ako vo viere) – ktorú odsudzuje Tridentský snem. Myslím, že je to každému jasné.

Keď sa raz kto spýta: *Či teda ten – ktorý podmienky dobre vykonal – môže a smie povedať, že bude spasený?* -- Hej, môže a smie to povedať.

Môže povedať, že mu bude B. Srdce bezpečným útulkom v ostatnej chvíli? – Hej. Len to *treba skromne a ponížene hovoriť*, lebo naša istota je *ľudská* – nie taká ako istota Sv. Písma!

Preto aj po vykonaní 9 prvých piatkov máme ešte dost príčiny „s bážňou a chvením konať dielo svojho spasenia.“ (Fil. 2, 12)

Spasiteľ nám sľubuje a dáva *konečnú vytrvalosť* v dobrom – a to je pre nás *najväčšia, najlepšia, najvýbornejšia zo všetkých skutočností a k tomu najt'ažšie je obsiahnuť ju* (veď zaslúžiť sa nemôže, iba ponížene vyprosiť!). Pritom nám *nedáva cit, ani na prosté, neomylné presvedčenie*, že sme ju obsiahli, lebo by to mohlo naozaj nebezpečné byť. Skoro iste by sme ho zneužili na svoju veľkú škodu – lebo my ľudia popri svojej slabosti a nestálosti sme náklonní na opovážlivosť a na pýchu.

Je toto tiež teda *milosrdenstvo* B. Srdca. Veď nie je hlavné mať cit, že človek šťastlivo život skončí, ale aby sa tak *naozaj stalo!*

3. „Neumrú...bez prijatia ich sviatostí“.

Toto je tretia čiastka sľúbenej milosti.

Či sa tu sľubuje všetkým, čo 9 prvých piatkov vykonajú bez rozdielu prijatie sv. sviatostí pred smrťou? Alebo, čo je to samé: či je toto zaistením proti náhlej smrti?

Ako sme videli, *Spasiteľ sľubuje milosť konečného pokánia, t.j. smrť v milosti božej* naprosto všetkým, čo podmienky vyplnili. *Prijatie sviatostí však* už nesľubuje naprosto, ale *nakol'ko by potrebné boli*. A toto znamená vo veľkom prisľúbení to „nezomrú...bez prijatia ich sviatostí“, t.j. nezomrú bez prijatia sviatostí, ktoré by oni ešte potrebovali pre spasenie.

Sviateosti sú len pomôcka, prostriedok na obsiahnutie milosti Božej. Keď sa cieľ, t.j. milosť Božia aj bez nich obsiahne, ako u tých, čo sú už v milosti Božej – nie sú nevyhnutne potrebné. Veď aj bez nich zomrú v milosti Spasiteľovej.

Ba, niektorí aj prosia Boha o chytrú, ba náhlu smrť – pravda v milosti Božej! Lebo to môže byť niekedy veľmi výhodné, nakol'ko oslobodzuje od pokušení, úzkostí a hrôz, ktoré by nás mohli v ostatnú hodinu napadnúť.

Teda, keď Spasiteľ takýchto náhle odvolá, nie je to proti veľkému prisľúbeniu.

Sviateosti sa tu rozumejú: sv. spoveď a sv. pomazanie – lebo týmito sa vracia milosť, keď ju kto stratil.

Spoved' je akoby úradný, obyčajný spôsob znovu dostať stratenú milosť. Keby sa však kto už nemohol spovedať, vracia mu sv. pomazanie posväcujúcu milosť, keď má hoci len nedokonalú ľútosť.

Pravdaže, aj okrem spovede možno odpustenie hriechov a milosť posväcujúcu obsiahnuť **dokonalou ľútosťou**, t.j. ľútosťou z lásky k Bohu. (Táto ľútosť musí uzavierať predsavzatie vyspovedať sa, keď bude možno).

Hriešnikom, čo sa necvičili v dokonalej ľútosť, je ona ťažšia ako spoved'; lebo vo spovedi stačí nedokonalá ľútosť (napr. ľutovať hriechy pre večný trest Boží, pre stratu neba). Pravdaže, Boh môže každému dať dostatočného svetla a milosťou vzbudiť si dokonalú ľútosť.

Nábožným dušiam dokonalá ľútosť nie je tak ťažká. Títo by ju ľahko vzbudili po ťažkom hriechu, keby ho zo slabosti spáchali.

Spasiteľ, keď už bol sľúbil „neumrú v mojej nemilosti“, sľubuje tým, ktorým to treba, že neumrú „ani bez prijatia ich sviatostí“.

Spasiteľ nás teda nezaistuje proti **náhlej** smrti – ale boj proti **nenazdanej, neočakávanej** smrti – t.j. **od smrti hriešnika, ktorá nenazdajky, neočakávane prekvapí v ťažkom hriechu**.

O toto prosieva aj sv. Cirkev Ježiša, keď sa modlí v litániách všetkých svätých: **Od náhlej a neočakávanej smrti – vyslobod' nás Pane!**

Teda slová „**Nezumrú...ani bez prijatia ich sviatostí**“, treba takto rozumieť:

1. Vo všeobecnosti sa uskutoční skoro vždy, že neumrú bez prijatia sv. sviatostí.

Ježišove slová nie sú márne reči, neostávajú bez výsledku. Musia sa splniť. Toto potvrdzujú aj mnohé príklady, kde umierajúci, čo si vykonali 9 piatkov, celkom neobyčajným riadením Božím dostali kňaza.

Ale keďže prijatie sv. sviatostí nie je potrebné u tých, čo sú v milosti a môže sa nahradiť dokonalou ľútosťou u tých, čo sú v ťažkom hriechu, **preto sú možné výnimky – a nimi veľké prisľúbenie jednak nestratí svoju väzanosť a vážnosť**.

2. Ak bude výnimka, bude najskôr u tých, čo sú v stave milosti. Hriešnici však dostanú kňaza a milosť dobrej spovede. Keby predsa bol ktorýsi hriešnik pri smrti v takých okolnostiach (napr. pri mori, na pustatine), kde nemožno kňaza dostať, to by mu B. Srdce vnuklo dokonalú ľútosť a tá mu vynahradí spoved' tak, že sa spasí.

Teda obsiahnutie cieľa prisľúbenia („nezumrú bez mojej milosti“) a aj naň potrebných pomôcok je zaistené v každom prípade!

Sláva B. Srdcu, ktoré neprestaneme cez celú večnosť oslavovať za toto ozaj „prekypujúce milosrdenstvo“ a „všemohúcu lásku“!

4. Bezpečný útulok v Božskom Srdci.

Toto je ostatná čiastka sľúbenej milosti.

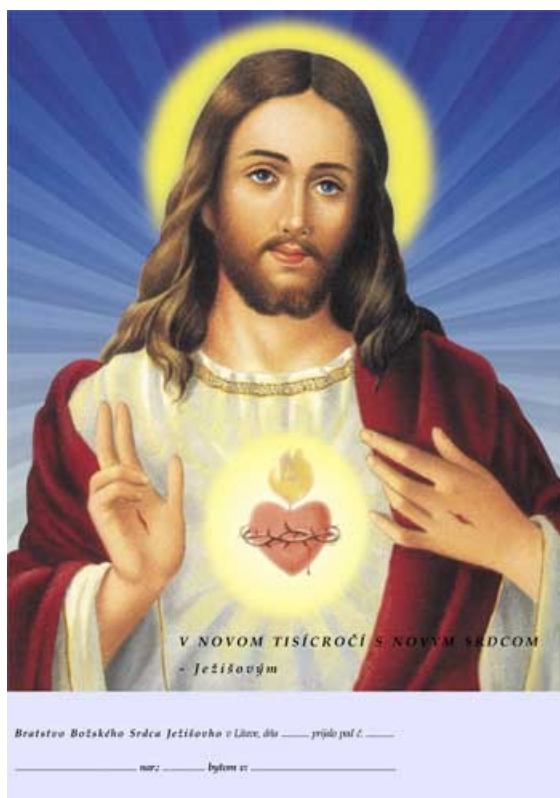
Spasiteľ sľúbil: „Neumrú v mojej nemilosti, ani bez prijatia ich sviatostí, **lebo moje B. Srdce stane sa im bezpečným útulkom v ostatnej chvíli.**“

Zlaté slová, ktoré sú ako by **pečiatkou** na prevzácnom dokumente veľkého prisľúbenia.

Tieto slová dokazujú ešte raz a prehojne, že šťastlivý koniec života v milosti je to, čo Spasiteľ všetkým naprosto sľubuje.

Útulok (útočisko) dáva nám vo svojom Srdci, aby nás obránil proti útokom pekelného nepriateľa; aby nás pritiahol k svojmu Srdcu, keby sme boli ďaleko od neho;

preto, aby sme ostatný dych vydýchli v jeho milosti a priateľstve!

Každému človekovi núka a dáva Ježiš svoje vlastné Srdce a najmä tým, čo si ho osobitne ctia.

Ale jednak tí, čo splnia jeho žiadosť, t.j. že budú prijímať 9 prvých piatkov za sebou, aby si uctili jeho B. Srdce, s úmyslom obsiahnuť milosť konečnej vytrvalosti a so žiadostivosťou slúžiť mu – budú mať väčšiu istotu, plné mravné zaistenie, že B.Srdce bude ich útulkom v hodinu smrti. Toto im bude zálohou a či závdavkom šťastia v nebi.

Verdaguer, slávny básnik B. Srdca iste pre nich písal ostatnú sloku Prelúdia svojej nebeskej básne "Sen sv. Jána":

Serafinom dávaš **nebo**, plné svojej lásky; kým biednemu hriešnikovi zachovávaš svoje **vlastné Srdce**.

Bezpečným útulkom nám bude v mimoriadnych nebezpečenstvách ostatných chvíľ: pokoj a odpočinok nájdeme tu; úzkosti, nedôvera a zúfanie nebudú mať prístupu; zdvojnásobené pokušenia diablove stroškotajú.

Bôle a úzkosti smrtného boja obľahčí, osladí ich horkosť, naučí nás posvätiť si ich sv. odovzdanosťou, akú on mal na Olivovom vrchu.

Čohože by sa ozaj mohla báť duša, keď má zaistený útulok v samotnom Srdci Toho, čo ju bude súdiť?

Nijaká zlá sila nemôže nič proti nej v tomto „**bezpečnom**“ útulku“. Veď všetku ju tam obklopuje „prekypujúce milosrdenstvo a všemohúca láska“ nášho Pána, ktorá ju preniká, čistí z hriechov, milou ju robí Bohu.

Ej, takto už ľahko rozumieť teraz slová sv. Margity, evanjelistky B. Srdca:

„Ako sladko je zomierať, keď človek mal stále úctu k Srdcu Toho, ktorý nás bude súdiť!“

IV. Dodatok:

Či veľké prisľúbenie nenapomáha hriešnu opovážlivosť?

I. To je nemožné, odpovedám najprv všeobecne. Ved’:

1. *Nemožné je, aby to, čo Ježiš všetkým bez výnimky odporúča, komusi pomáhalo opovážlivo sa spoliehať na milosť Božiu.*

Ba, keby sa to aj dakedy stalo – to by len tak napomáhalo opovážlivosť, ako aj napr. *nekonečná zhovievavosť Božia* (ktorá tiež dáva možnosť na zatvrdnutie daktorým hriešnikom.) Či by sme preto vari nesmeli zvelebovať túto nevýslovnú zhovievavosť Božiu?...

2. Pravda, pobožnosť B. Srdca osobitne ťahá nábožných. No jednako je ona hlavne na to, aby rozohrala a láskou obnovila tento chladný a odpoly spohančený svet. *Akože by teda mohol najkrajší skutok tejto pobožnosti rušiť hlavný cieľ pobožnosti?!*
3. *Tvrdohlavci* však, ktorým by toto nestačilo, nech sa pýtajú: Či mám ja tam *nachádzať ťažkosti, kde ich Spasiteľ nevidí?!* A potom: Či vari mám ja *viac horlivosti za slávu Božiu, ako Božský Spasiteľ?!*

II. Ale veľké prisľúbenie v skutku nedáva práva na opovážlivosť, ani ju nenapomáha!

Dve triedy hriešnikov mohli by zneužiť veľké prisľúbenie.

1. *Prvá trieda tých, ktorí dobrovoľne zostávajú v príležitosti ťažkého hriechu – hoci by túto príležitosť mohli zanechať.* Ale takýto nemajú pri spovedi pravého predsavzatia polepšiť sa a teda nie sú v stave milosti! Preto takýmto nie je platných 9 prvých piatkov, lebo tieto sv. prijímania musia byť *každý raz v stave milosti*, aby boli platné!
2. *Druhá trieda ľudí, ktorí by si takto mysleli: „Odbavím si veľký deviatnik. Keď som si ho už odbavil – potom už budem môcť popustiť uzdu svojim zlým náklonnostiam. Ved’ podľa prisľúbenia B. Srdca istotne neumriem v ťažkom hriechu a budem spasený!“*

Nuž takýto človek by bol *prevrátený človek*. Preto by odbavoval veľký deviatnik, aby sa potom smelšie mohol oddávať hriechom!... Veru by tiež neobsiahol prisľúbenie. Ved’ to by bol diabolský úmysel a preň by mu boli sv. prijímania svätokrádežné, teda neplatné pre veľký deviatnik! Ani jedno z nich nesmie byť svätokrádežné!

Iba tieto dve triedy mohli by zneužiť veľké prisľúbenie – ale ani týmto sa to nepodarí, lebo kým sú v takom stave, ani len nemôžu platne veľký deviatnik odbavovať. A tak nemajú nárok na prisľúbenie milosti!

Teda ani reči, že by veľké prisľúbenie napomáhalo opovážlivé spoliehanie na milosrdenstvo Božie.

Poznámka. Podaktorý nábožný čitateľ – pre citlivé svedomie – mohol by si pomyslieť: *Či aj ja nepatrím k týmto druhým, prevráteným ľuďom?*

Nuž, za prevráteného človeka pokladáme tu len toho, čo obyčajne žije v hriechu a je

zatvrdnutý v zlom; čo sa nechce napraviť, zanechať zlé príležitosti, v ktorých sa dobrovoľne nachádza; čo by chcel ujsť pekle, ale neusiluje udúšať v sebe oheň zmyselnosti, lakomstva, pýchy, alebo iných náruživostí.

Iní nie sú prevrátení, aj keby im táto myšlienka prišla na um. Nech ju odbijú ako diablove pokušenie.

Iné je odbavovať veľký deviatnik ako prevrátenec s diabolským úmyslom – a iné je často, skoro to samé sa spovedať.

B. Srdcu sa protiví úmysel takého prevrátenca. Kým druhých je mu ľúto. A v prvom rade pre nich zjavilo svoje prekypujúce milosrdenstvo a všemohúcu lásku!

III. Ale čo, keby kto po dobre odbavenom deviatniku padol do hriechov, do veľ'a hriechov? Ba keby sa náhodou kto aj opovážlivo spoliehal potom na dobre vykonaný veľký deviatnik? Čo bude s ním? - Toto je pravá otázka veľkého prisľúbenia!

Zdravý rozum nedá pochybovať, čo o tom súdiť. Tu nemožno pripustiť nijaké vyhybovanie, nijakej inej mienky proti slovám Spasiteľovým. Ani nik nemá práva viac požadovať, ako požaduje Spasiteľ vo veľkom prisľúbení. A on nerobí výnimky. Hovorí: „***všetkým tým, čo...***“

Teda veľké prisľúbenie

1. alebo nám donesie milosť vždy žiť v priateľstve Božom – a toto môžeme skôr úfať, keď si viac ráz v živote a čím horlivejšie odbavíme veľký deviatnik;
2. alebo nám donesie milosť pozdvihnúť sa z hriechu, do ktorého sme zo slabosti padli.
3. Čo sa týka toho prípadu, keď sa kto hriešne spolieha na (dobre) vykonaný deviatnik – tu môžeme povedať, že ***práve jedna z milostí veľkého prisľúbenia bude, že toho, čo si podmienky ozaj dobre vykonal, zachráni od takej opovážlivosti*** a zaslepenosti. Tak, že by takáto opovážlivosť vzbudila až podozrenie, či naozaj dotýčny si úprimne a dobre vykonal veľký deviatnik.

Ale keby náhodou a výnimočne predsa len kto našiel, že by po dobre vykonanom veľkom deviatniku padol do takej opovážlivosti – aj ten bude milosťou tohto prisľúbenia spasený tým, že mu Spasiteľ v „prekypujúcom milosrdenstve“ dá pravej ľútosti a milosť dobrej spovede pred skončením tohto života.

Lenže ani tohto tu nemohlo samé veľké prisľúbenie uviesť do opovážlivosti! Ved' ako sme podotkli, práve táto milosť obyčajne ***zachráni pred opovážlivosťou***.

A potom proti takejto opovážlivosti je už práve to, že nikdy nevieme ***neomylne***, či sme dobre vykonal podmienky. Preto je celkom vytvorené (vylúčené), aby samé veľké prisľúbenie zaviedlo človeka do opovážlivosti.

Máme dosť istoty, aby sme mohli spokojní byť; ale nie dosť, aby sme si mohli opovážlivo vystaviť nebezpečenstvu svojej večnej spásenie

Zmyselný svetár nech si myslí, čo chce; nech prisľúbenie podceňuje, pretože vytvára bezočivú opovážlivosť... Ale keď ***úprimný človek vo svetle viery a očami zdravého rozumu porovná všeobecnosť prisľúbenia s jednoduchosťou podmienok – nemôže v ňom nevidieť preveľkú priazeň a lásku B. Srdca k svojim slabým, biednym tvorom!***

Rovno mu prichodí zvolať s Mojžišom na hore Sinaj: „Panovník, Pane, Bože, milosrdný a milostivý, trpezlivý a mnohého zľutovania a pravdomluvný! Ty zachovávaš milosrdenstvo k tisícim, odnímaš nepravosť a nešľachetnosť a hriechy...“ (2.kn. Mojž. 34, 6. 7.)

Tu sa ozaj ukazuje nadmierne milosrdenstvo B. Srdca, ktoré tak praje svojim! Skoro rukami tu cítiť všemohúcu lásku B. Srdca!

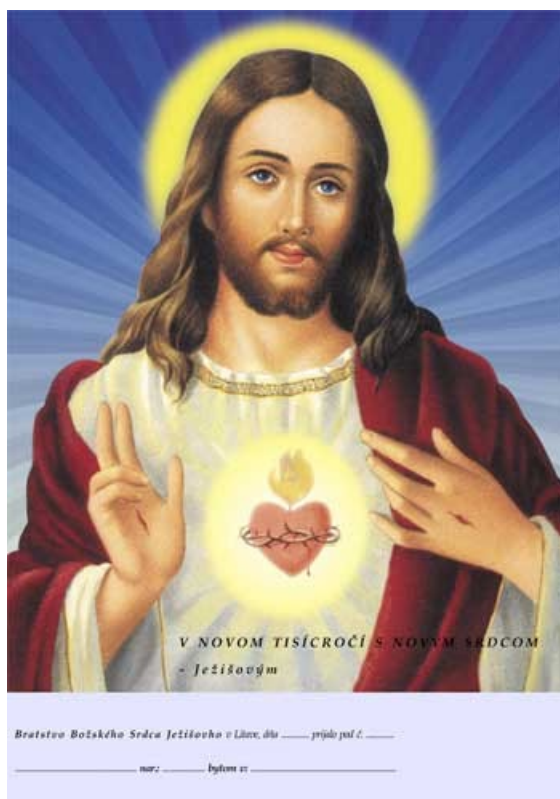
Náš Pán môže sľobiť šťastlivý koniec pod takými podmienkami, aké za dobré uznáva.

Keď teda pri tejto veľkej výsade (privilegiu) žiada iba jednu podmienku: deviatnik prvopiatkových mesačných prijímaní za sebou a za ňu sľubuje smrť v stave milosti – on sám dáva záruku, že sa všetko stane, aby sa obsiahlo prisľúbenie.

Toto je prostý a prírodný zmysel slov prisľúbenia a náuka viery nepožaduje inakšieho vysvetľovania.

Ale hej, to treba zopakovať, že si tú milosť ani veľkým deviatnikom ***prísny právom spravodlivosti zaslúžiť nemožno*** – ale, že je to „z ***prekypujúceho milosrdenstva B. Srdca***“, že po prisľúbení ***jeho všemohúca láska dá milosť*** konečného pokánia – že neumrú v jeho nemilosti, ani bez prijatia ich sviatostí a že jeho B. Srdce stane sa im bezpečným útlkom v ostatnej chvíli.“

Bude to teda víťazstvo jeho všemohúcej lásky k tým, čo si vykonanú veľkú deviatnik.

Ovocie veľkého prisľúbenia.

Veľké prisľúbenie iste divne posmeľuje kresťanov ***úfat'***. Akože by aj neposmelilo človeka takéto prisľúbenie, najmä keď ho sám Spasiteľ dal?! Toto je aj cieľ, načo ho Spasiteľ dal, aby sme mu tak vo väčšej nádeji radostnejšie slúžili. Posilniť kresťanskú nádej je ***najvlastnejší a aj výlučný plod Veľkého prisľúbenia!***

Ľahšie to pochopíme, keď počujeme jednu ***udalosť***. Rozpráva sa ona v živote pátra Pavla Ginhaca S.J., ktorý zomrel v povesti svätosti 10. januára 1892 v Castres, v južnom Francúzsku (neďaleko mesta Toulouse) a možno bude skoro vyhlásený za blahoslaveného.

Ktosi žil niekoľko rokov ani bez Boha. Keď sa obrátil, tak bol ustarostený a úzkostlivý, či sa spasí, že nemohol ani spať. Myslel si, že je nehodný odpustenia a

pochyboval o platnosti svojich spovedí.

Radili mu, aby sa obrátil na p. Ginhaca. Poslúchol. Páter ho vypočul s veľkou trpezlivosťou a uspokojil ho, čo najlepšie mohol. Potom dodal odhodlane: „Počujte, takéto čosi (t.j. úzkostlivosť a opakovanie spovedí bez konca) už netreba viac, nikdy viac! Ja beriem zodpovednosť za všetko na seba a vy pôjdete do neba s veľa dušami, ktoré so sebou stiahnete.“

Od toho času žije ten človek v najväčšom pokoji. A keď sa dakedy náhodou v jeho duši dvíha chmárka, čo ho znepokojuje, zaraz sa uspokojí slovami: „Mám prisľúbenie svätého!“

Obráťme tento prípad na Veľké prisľúbenie.

Tratiť odvahu, zúfať – je jedno zo skrytých úskalí, o ktoré sa môže rozdrúzať kresťanova loďka, keď u nedrží kotva sv. nádeje.

Toto úskalie je tým nebezpečnejšie, že ho sami ešte zväčšujeme svojim nevďakom a zábudlivosťou na Boha. Ono stačí, aby sa naša loďka rozdrúzgala a potopila, alebo aspoň, aby miesto toho, žeby chytro prišla do prístavu základnej a dokonalej čnosti, iba po dlhočiznom blúdení ta došla.

Nuž Veľké prisľúbenie prináša pravý liek proti tejto slabosti.

Spasiteľ dal, pravda, výborný liek na túto slabosť umierajúcim, vtedy, keď ustanovil vo svojej Cirkvi sviatosť sv. pomazania. Ale nevýslovné milosrdenstvo jeho Srdca chcelo ešte i za života dať nám liek nato. Preto vymyslelo Veľké prisľúbenie, ktoré nám dáva neprevýšiteľné príčiny a pohnútky nádeje.

„Mám prisľúbenie svätého!“ hovorieval si spomenutý človek, aby seba posmelil a aby pracoval na svojom posvätení.

„Mám Veľké prisľúbenie B. Srdca!“ – môže si radostne povedať ten, čo si nábožne odbavil deväť prvých piatkov. „Teda budem mať milosť konečného pokánia, ani nezomriem v Božej nemilosti!“

S touto zárukou spasenia môže ctiteľ B. Srdca právom volať, ba radostne zaplesáť so Žalmistom (40, 12.): „V tom poznám, že máš zaľúbenie vo mne: keď môj nepriateľ nebude sa radovať nado mnou.“

Nie, nebude sa nepriateľ mojej duše – diabol – radovať nado mnou – ale ja sa budem na večné veky radovať s Ježišom! Veď mám jeho záruku, jeho slovo, jeho Veľké prisľúbenie!

Usilovali sme sa vysvetliť si slová istotne najkrajšieho, najväčšieho, najpotrebnejšieho, rovno zlatého prisľúbenia B. Srdca, Veľkého prisľúbenia.

Videli sme: Čo je koreň Veľkého prisľúbenia, t.j. prekypujúce milosrdenstvo B. Srdca a jeho všemohúca láska; aké sú jeho podmienky rad-radom. Uvážili sme, čo sa v ňom sľubuje; aká je zlatá istota, ktorú nám prináša. Pripomínali sme i všelijaké ťažkosti proti nemu a presvedčili sme sa o jeho istote, o jeho veľkosti, že sa nám B. Srdce naozaj „stane bezpečným útlkom v ostatnej chvíli.“

Dakujeme za túto nesmiernu milosť B. Srdcu, ba plesajme od radosti a zvelebujme jeho milosrdenstvo! Lebo táto zlatá a silná nádej dáva nám krídla, aby sme mu tým radostnejšie, vernejšie, oddanejšie slúžili, nikdy nepochybovali, netratili smelosť, odvahu, nezúfali!

„Mám prisľúbenie B. Srdca!“ – toto zlaté slovo pozláti nám život a osladí ináč trpkú smrť.

Len ukážme svoju vďačnosť aj apoštolovaním za prvé piatky. Rodičia, rodina, priatelia, známi – koľko môžete vykonať a neraz ľahko, aby ste aj iným, najmä blízkym a

najbližším, tiež zaistili túto zlatú istotu, žeby okolo vás každý mohol radostne zvolať:
Mám prisľúbenie B. Srdca! Veľké prisľúbenie!“

Udalosti o veľkom prisľúbení

B. Srdce mi nedalo zahynúť bez sviatostí

Poznáte veľké prisľúbenie B. Srdca?

Skúsil som ho na sebe.

Stalo sa to takto: Pri pokrývaní domu z 5 metrovej výšky spadol som hlavou na vyčnievajúci kameň. Za 10 minút ma nemohli prebrať. Ale B. Srdce mi nedalo zahynúť v hriechoch a už o týždeň som mohol sám pristúpiť k sv. sviatostiam.

Moja matka odoberá už 6 rokov „Posol B. Srdca“. V ňom som sa dočítal o veľkom sľube. A preto hneď som si vykonal ten veľký deviatnik. Jeho ovocie som teraz skúsil. Ved' každý to pokladal za zázrak.

Ešte mi je len 21 rokov, ale B. Srdce ma už od mnohých nešťastí zachránilo. Do smrti ho neprestanem cítiť a milovať.

Chcem vás týmito pár riadkami povzbudiť, aby ste si i vy vykonalí veľký deviatnik. Nezabúdajme na tento veľký sľub P. Ježiša!

Naveky budem ďakovať B. Srdcu a milovať ho, že mi nedalo zahynúť náhlou smrťou.

Imrich S. zo Šariša

(Posol B. S. 1936, 4)

Najväčšia milosť

Kanadský Posol „Le Messenger Canadien du S.Coeur“ 1923 str. 469 píše:

Zo stanice X. práve odchádza expres vlak... Celý zadychčaný pribehol kňaz na stanicu. Zalomil rukami, keď vidí, že mu vlak práve odišiel. Potom šiel do čakárne. Bol tu iba niekoľko sekúnd, keď počuje slová:

--„Nešťastie! ... Vypadol. Nie, vyskočil! Chytro nosidlá!“

Čoskoro priniesli štyria chlapi do čakárne nosidlá. Na nich ležal vystretý mladý, zakrvavený človek, bledý ani smrť.

-- „Nie je mŕtvy!“, zvolá jeden z nosičov, vidiac, že otvára oči.

Tu si kňaz prikľakne k nemu, chytí za ruku nešťastníka a ticho sa ho pýta: „Ste katolík? Ja som kňaz. Chcete sa vyspovedať?“

--Nič to nepomôže! – stenal mladík a slzy mu tiekli po lícach. Zhodil som sa z vlaku ... schválne ... Som samovrah, stratený! ...

--Nie. Nie ste stratený! Žijete ešte, ľutujte svoj skutok; milosrdenstvo Božie riadilo, že som tu, aby som vás rozhrešil.

Kňaz dal znak. Železničiari odišli a videli, že po krátkom rozhovore s umierajúcim – robí nad ním znak odpúšťania.

O pol hodiny mladý človek dokonal. Našli u neho list adresovaný na pani C..., jeho matku. Ten vyjasnil, kto je a čo je s ním

O niekoľko dní neskôr ten istý kňaz takto teší matku, zúfalú pre smrť synovu, pretože ho straty pri hre doviedli do samovraždy:

„Pamätám sa na vášho syna, drahá pani. Poznal som ho, keď študoval právo. Vtedy

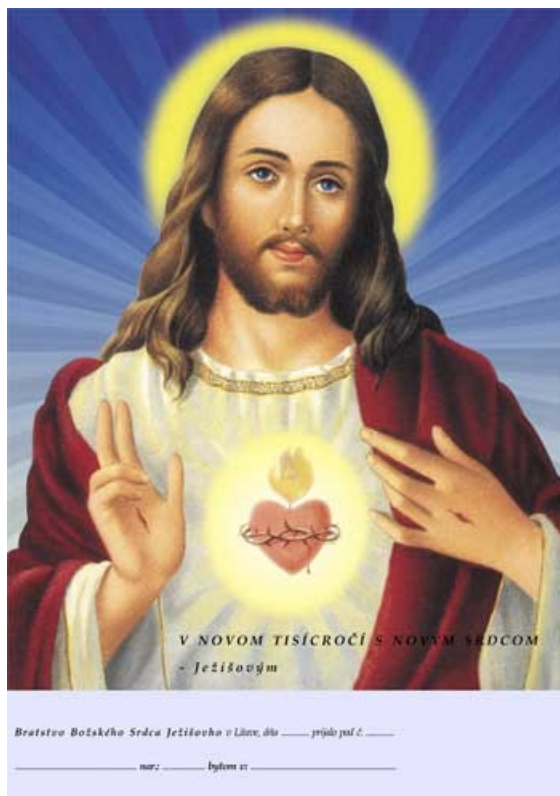
chodieval ku mne s druhými mladíkmi a všetci sa odhodlali, že zostanú verní predsavzatiu prijímať na prvý piatok.“

„Pamätám sa, že jedného dňa nechcel sa zúčastniť na veselej vychádzke, aby splnil svoj sľub.“

„Čo ako popustil náruživostiam, Boh sa iste rozpamätal na tento skutok a podľa prisľúbenia, ktoré Spasiteľ učinil sv. Margite, odkrývajúcej jej bohatstvá svojho Srdca, dal mu najväčšiu milosť: ľútosť a rozhrešenie. Ďakujem mu, že som bol nástrojom jeho milosrdenstva a jeho lásky!“

(Posol B.S. 1924, 2)

Odpadlíčka a veľké prisľúbenie.

Horlivý nemecký duchovný píše v dvojmesačníku Bonifatiusblatt (vPaderborne) r. 1935 na str. 144 toto:

Raz idem v obyčajný čas do mestskej nemocnice. Navštívim aj suchotinárov. Na zozname mien vidím meno mladšej ženy, čo je zapísaná ako evanjelička. Ale volá sa Krescencia a pochádza z Dolného Bavorska. Teda iste je katolíčka, alebo bola ňou.

Idem k jej posteli. Neadá hned', že som katolícky kňaz a hovorí mi:

– Pán farár, nemohli by ste mi poradiť, ako by som sa mohla stať evanjeličkou?

Hovorím jej, že som na to najmenej súci, lebo som katolícky farár. A dodal som:

– Ale vy ste kedysi tiež boli katolíčka.

– Hej – odpovedá. – Pred niekoľkými rokmi vystúpila som so svojim mužom z Cirkvi. Nuž ale teraz musím zomrieť. A nechcem, aby ma zakopali ako zviera. Nech sa

aspoň modlia nad mojim hrobom.

Dobre – hovorím – nuž ale tak vráťte sa zas do katolíckej cirkvi.

– A či je to možné? – pýtala sa zadivená.

Na druhé ráno všetko sme usporiadali. Potom prijala Spasiiteľa a sv. pomazanie.

Mladá žena – nemá ešte ani tridsať rokov – je v duši celkom šťastná.

– To by som si veru včera nebola pomyslela – hovorí.

„Je to len neobyčajná vec. Kedysi pred veľa rokmi – ešte ako dieťa v Bavorsku – odbavovala som si piatky B. Srdca a hovorili mi, že človek bude mať, vraj, potom šťastlivú hodinku smrti...“

O dve hodiny bola mŕtva.

(Posol B.S. 1936, 193)